

Arrest

nr. 250 389 van 4 maart 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. HARDY
Rue des Brasseurs 30
1400 NIVELLES

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 10 augustus 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 juli 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 januari 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 februari 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat J. HARDY en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 16 juni 2016 en heeft zich een tweede keer vluchteling verklaard op 10 september 2018.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 15 oktober 2018 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 4 december 2018. Op 11 december 2018 werd verzoekers volgend verzoek ontvankelijk verklaard

1.3. Op 6 juli 2020 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 10 juli 2020 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u van Palestijnse origine en heeft u de Egyptische nationaliteit. U bent op 17 januari 1987 geboren in Saudi-Arabië. In 2008 werd u in Saudi-Arabië valselijk beschuldigd van ontvoering en verkrachting waarvoor u één jaar celstraf kreeg. U werd in 2009 het land uitgezet en vestigde zich in Egypte. U werd datzelfde jaar opgeroepen om uw verplichte legerdienst te doen maar kreeg vrijstelling tot 17 januari 2017. U huwde in 2011 met M.(...) Y.(...) (CG X / o.v. X) en woonde vervolgens van 2011 tot 2013 in Gaza. Jullie verhuisden terug naar Egypte. U verliet Egypte op 30 mei 2016 met uw echtgenote en kinderen omdat u uw dienstplicht niet wilde doen. U haalde voorts aan dat u geen waarde heeft als Egyptenaar en dat u in 2014 het slachtoffer was van oplichterij. U kwam op 16 juni 2016 in België aan en diende op 21 juni 2016 een eerste verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw eerste verzoek legde u een identiteitskaart neer, een identiteitskaart van uw echtgenote, een kopie van het vrijstellingsattest voor uw militaire dienst, een notitieboekje, een paspoort van u en uw echtgenote, een medische kaart van Gaza, een kopie van uw huwelijksakte, een verklaring van de ambassade in verband met de naam van uw moeder, een kopie van uw geboorteakte uit Saudi-Arabië, uw Egyptische geboorteakte, de Egyptische geboorteakte van uw zoon, de Palestijnse geboorteakte van uw moeder en kinderen, kopie van medische fiches, de weigering van de visumaanvraag van uw echtgenote en kinderen, de studentenkaart van uw echtgenote, de studentenkaart van uw echtgenote, de geboorteakte van uw echtgenote, een bewijs van Fatah, een kopie van de geboorteakte van de moeder van uw echtgenote, een kopie van de overlijdensakte van de vader van uw echtgenote en een kopie van de verblijfsdocumenten van de broers van uw echtgenote.

Op 2 november 2017 sloot het CGVS uw verzoek af met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus alsook een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U tekende beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Deze volgde de appreciatie van het CGVS en weigerde u op 18 april 2018 eveneens de vluchtelingenstatus alsook de subsidiaire beschermingsstatus.

Zonder het Belgisch grondgebied te verlaten diende u op 10 september 2018 een volgend verzoek in. In het kader van dit verzoek haalt u andere asielmotieven aan. U stelt dat u sinds 2011 vanuit Egypte als frisdrankhandelaar werkzaam was samen met uw schoonbroer A.(...). Op 1 maart 2011 ontstond er een conflict met M.(...) B.(...), de eigenaar van een tunnel tussen Egypte en Gaza waarlangs de frisdrank Gaza binnen gebracht werd. Hij had volgens jullie een lading frisdrank ter waarde van 5000 dollar verduisterd. Het conflict liep uit de hand en uw schoonbroer A.(...) werd op 4 maart 2011 vermoord. Als represaille stak uw schoonfamilie het huis van M.(...) B.(...) in brand. Beide families onderhandelden en de familie B.(...) schoof op 29 maart 2011 drie families naar voren van wie ze afstand deden, meer bepaald de familie van M.(...) H.(...) B.(...), R.(...) B.(...) en zijn kinderen en M.(...) B.(...) en zijn kinderen, families die eveneens in Egypte verbleven. De betreffende families werden sindsdien door uw familie in het oog gehouden met de bedoeling om op een welgemikt moment wraak te nemen. In december 2014 kreeg u het bericht dat M.(...) B.(...) in een café zat. Een twintigtal familieleden had zich verzameld en wilde zich wreken op M.(...). U werd ingeschakeld als chauffeur. Drie personen stapten naar binnen en schoten M.(...) dood. De man was echter niet alleen en een zekere M.(...) Z.(...) werd eveneens geraakt door een kogel en liet het leven. Uw familie en de familie van M.(...) Z.(...) startten verzoeningsgesprekken op. Deze draaiden echter op niets uit en de familie Z.(...) wilde op haar beurt wraak nemen op uw familie. Op 15 mei 2016 werd u vanuit een flatgebouw in Salhadiyah, Egypte beschoten. U gaat ervan uit dat dit een poging was van de familie Z.(...) om u te vermoorden. U werd niet geraakt en verliet twee weken later Egypte.

Ter staving van uw volgend verzoek legt u volgende kopieën neer: foto's van de beschoten auto, een inschrijvingsbewijs van de auto, een identiteitskaart van de eigenaar van de auto, een overlijdensakte van uw schoonbroer A.(...) en een verstotingsbrief opgemaakt door de familie B.(...). U legt eveneens een kopie van een UNRWA registratiedocument, een identiteitskaart van uw echtgenote en een geboorteakte van uw echtgenote neer, documenten die u reeds in het kader van uw eerste verzoek had neergelegd.

Op 4 december 2018 werd u in het kader van een voorafgaandelijk onderzoek gehoord door een medewerker van het CGVS. Op 11 december 2018 werd uw verzoek ontvankelijk verklaard.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uw eerste asielaanvraag werd door het CGVS afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aangezien het ontduiken van de militaire dienstplicht in Egypte met de gevolgen van dien niet aanzien kan worden als vervolging in vluchtelingrechtelijke zin, daar de redenen die u aanhaalde om uw dienstplicht niet te vervullen enkel en alleen voortkomen uit persoonlijk belang en niet gestoeld zijn op grond van een ernstige discriminatoire behandeling, een gegronde vrees ingezet te worden in een door de internationale gemeenschap veroordeelde militaire actie of onoverkomelijke gewetensbezwaren. Wat betreft het voorval van oplichterij werd er aangestipt dat dit buiten het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie van Genève valt. Uw bekommernis als Egyptenaar geen waarde te hebben verwijst naar de algemene situatie in Egypte en getuigt niet van een persoonlijke en systematische vrees in vluchtelingrechtelijke zin. Wat betreft het oplichtingsverhaal kon er aangestipt worden dat dit valt buiten het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie van Genève. U ging niet in beroep tegen de beslissing van de RvV.

U haalt in het kader van uw volgend verzoek volledig andere vervolgingsfeiten aan op basis waarvan u meent in aanmerking te komen voor internationale bescherming. Dat u met deze elementen pas op de proppen komt nadat een eerste asielprocedure negatief werd afgesloten en na meer dan twee jaar verblijf in België roept de nodige vraagtekens op bij de ernst van deze motieven. U had nochtans uitgebreid de mogelijkheid gekregen deze toe te lichten in het kader van uw eerste verzoek of tijdens de beroepsprocedure bij de RvV. De vaststelling dat u de ware toedracht van uw vertrek niet vermeldde hypothekeert de geloofwaardigheid alsook de ernst van dit motief. U noch uw echtgenote kunnen een overtuigende verklaring voor deze omissie aandragen. U stelde dat u ervan uitging dat u op basis van het profiel van uw echtgenote sowieso verblijfsdocumenten zou verkrijgen daar ze geregistreerd is bij UNRWA (CGVS man p.3). Uw echtgenote werd eveneens gevraagd waarom ze dit element niet eerder aangehaald had. Haar antwoord luidde: "Ik wist niet dat zulke verhalen in aanmerking kwamen voor een verblijfsvergunning" (DVZ vrouw vraag 15). Dat jullie gedurende heel de procedure zowel bij de DVZ, het CGVS als de RvV op geen enkele moment melding hebben gemaakt van het probleem met de familie Z.(...), temeer dit de eigenlijk reden zou zijn waarom jullie het land verlieten, is nefast voor de geloofwaardigheid van de aangehaalde problemen..

Voorts hecht het CGVS ook omwille van volgende redenen geen geloof aan het nieuwe door u aangehaalde vervolgingsfeit, meer bepaald de bloedwraak met de familie Z.(...).

Uit uw verklaringen blijkt dat M.(...) Z.(...) toevallig neergeschoten werd toen uw familie wraak nam op M.(...) B.(...). De verzoeningspogingen met de familie draaiden op niets uit en de familie wilde zich wreken. U verklaarde dat u op 15 mei 2016 rond 10 uur of 11 uur 's avonds in Salhadiya beschoten werd vanuit een flatgebouw (CGVS man p.9, p.10, vrouw p.4). U was onderweg met de wagen. U stopte toen u de kogels zag, stapte uit en verschanste u achter de voorband van de wagen (CGVS man p.9). In eerste instantie blijkt dat uw echtgenote tijdens het gehoor op de DVZ verklaarde dat het schietincident in januari 2015 plaatsvond. Ze werd hiermee geconfronteerd en zei dat ze zich vermoedelijk vergist had daar ze niet goed was met data. Nu kan er aangestipt worden dat wanneer de beschieting de uiteindelijke druppel was op basis waarvan jullie besloten het land te verlaten, dit incident correct gedateerd mag worden (CGVS vrouw p.4, DVZ vrouw vraag).

Voorts verklaarde u dat de politie naar aanleiding van het schietincident ter plaatse kwam en u vroeg of u vijanden had of iemand in verdenking stelde. U zei tegen de politie dat u geen idee had wie de daders konden zijn. U was er nochtans van overtuigd dat de familie Z.(...) er achter zat (CGVS man p.9). Dat u

geen beroep doet op de diensten van de Egyptische politie is merkwaardig. U bent immers Egyptisch staatsburger en er wordt u aangeboden door de Egyptische autoriteiten om u te beschermen. U gevraagd waarom u het aanbod en de hulp van de Egyptische autoriteiten afwees, stelde dat u het juridische gedoe wilde vermijden (CGVS man p.9). Deze verklaring is weinig overtuigend. Het is logisch dat er een juridisch luik volgt, wanneer iemand aan een aanslag ontsnapt. Dat u het juridische gedoe wilde vermijden, wetende dat uw leven in gevaar was en er zich bovendien een oplossing aanbood, ondermijnt niet alleen de ernst van de door u ingeroepen vrees, maar tevens ook de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Ondanks dat u met de politie meeging en antwoordde op hun vragen, heeft u geen enkel officieel document opgemaakt door de politie om mee aan te tonen dat u beschoten werd (CGVS man p.9). U legt wel een aantal foto's neer van een wagen met kogelgaten ter staving van het incident. Op basis van deze foto's kan er echter niet geconcludeerd worden dat u in deze wagen zat en beschoten werd door familieleden van M.(...) Z.(...). De foto's gelden aldus niet als overtuigend bewijs om uw problemen met de familie Z.(...) aan te tonen. De auto was bovendien niet eens van u, maar van uw broer (CGVS man p.8, p.9). Voorts heeft u de schutters niet eens gezien. U gaat ervan uit dat u door iemand van de familie Z.(...) beschoten werd. U had immers geen andere vijanden. Dit is echter een puur vermoedens en een blote bewering die u op geen enkele manier kan staven. Er is immers geen onderzoek gebeurd, daar u de procedure niet wenste te doorlopen (CGVS man p.11). U heeft voorts geen enkel tastbaar begin van bewijs dat u daadwerkelijk problemen heeft met de familie Z.(...). U kan niet aantonen dat M.(...) Z.(...) gedood werd, evenmin heeft u documenten die de onderhandelingen met de familie Z.(...) kunnen staven. U kan aldus niet hard maken dat u gevisieerd en beschoten werd door leden van de familie Z.(...).

Volgens uw verklaringen werd M.(...) Z.(...) in december 2014 doodgeschoten (CGVS man p.7). U heeft buiten de beschieting in 2016 op geen enkel moment problemen of contact gehad met de familie Z.(...) (CGVS man p.10). Na de dood van M.(...) Z.(...) in december 2014 zette u gewoon uw leven verder zonder enig probleem. Meer nog, buiten u heeft niemand anders van de familie problemen gehad met de familie Z.(...) (CGVS man p.10, vrouw p.4). Volgens uw had dit te maken met het feit dat enkel u in Egypte verbleef net als de familie Z.(...) en dat de rest van de familie allemaal in Gaza verbleven. Hamas had immers de tunnels dichtgedaan en niemand zou nog naar Gaza/Egypte kunnen reizen. Ook dit kan niet overtuigen. De Z.(...)s zijn een zeer grote clan in Rafah. Er is zelfs een wijk naar hen vernoemd, Tal Zouroub (zie infomap). Dat enkel u en niemand anders van de familie problemen zou ondervonden hebben enkel en alleen omdat u in Egypte woonde kan dan ook niet overtuigen. U bent bovendien slechts aangetrouwde familie en fungeerde slechts als chauffeur tijdens het probleem. Ook de eigenlijk daders werden niet vervolgd.

Voorts heeft u geen overtuigende bewijsstukken om het initiële probleem met name uw verklaring dat uw schoonbroer A.(...) vermoord werd door M.(...) B.(...) mee te staven. De overlijdensakte van uw broer toont hoogstens het overlijden en tijdstip van overlijden van uw schoonbroer met name op 4 maart 2011 aan, op basis van het document kan niet afgeleid worden door wie, waarom of hoe hij het leven liet. Het document is voorts slechts een kopie en heeft in die zin weinig bewijswaarde. Bovendien is het opmerkelijk dat wanneer uw schoonbroer in Egypte vermoord werd en hij bovendien de Egyptische nationaliteit heeft, er geen enkel document te vinden is van de Egyptische autoriteiten dat de dood van uw schoonbroer bevestigt (CGVS man p.6). Meer nog u heeft geen enkel document om het conflict met de B.(...) stam te bevestigen. U verklaarde dat de familie B.(...) afstand deed van de familie M.(...) H.(...) B.(...), R.(...) B.(...) en zijn kinderen als ook van M.(...) B.(...) en zijn kinderen (CGVS man p.6). U legt één kopie van een document neer waarin staat dat de familie B.(...) afstand doet van drie families uit hun stam. Het document werd opgesteld op 29 maart 2011. Dit is niet in overeenstemming met uw verklaringen waarin u stelt dat uw schoonbroer op 4 maart 2011 vermoord werd en de onderhandelingen met de familie B.(...) twee maanden duurden (CGVS man p.6). Bovendien was uw echtgenote niet eens op de hoogte dat er onderhandelingen plaatsvonden tussen haar familie en de familie B.(...) (CGVS vrouw p.3). Ook dit is merkwaardig temeer deze toch twee maanden in beslag zouden genomen hebben. Nergens in het document staat bovendien vermeld wat de reden is van deze verstoting. Er wordt nergens melding gemaakt van hun verantwoordelijkheid aangaande de dood van uw schoonbroer. Het is bovendien slechts een kopie. De waarde van dergelijke documenten zijn gering aangezien ze eenvoudig kunnen vervalst worden.

De rest van de door u neergelegde documenten wijzigen deze appreciatie niet. Het inschrijvingsbewijs en de identiteitskaart van de eigenaar van de auto zijn documenten die de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde vervolgingsfeiten niet positief beïnvloeden. De foto's van de auto, de overlijdensakte van uw schoonbroer A.(...) en de verstotingsbrief opgemaakt door de familie B.(...) werden supra reeds besproken. De identiteitsdocumenten van uw echtgenote werden reeds in het kader

van uw eerste verzoek om internationale bescherming besproken. Deze documenten hebben geen betrekking op de door u aangehaalde vervolgingsfeiten.

U komt aldus niet in aanmerking voor de vluchtelingenstatus.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Egypte (zie COI Focus – Egypte Veiligheidssituatie van 11 december 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_egypte_veiligheidssituatie_20191211.pdf) blijkt dat president Sisi sinds zijn aantreden in mei 2014 met harde hand regeert. Sinds het gedwongen vertrek van president Morsi in juli 2013 zijn het aantal aanslagen en de strijd tegen terreur fel toegenomen, vooral in Rafah, Sheikh Zuwaid en al Arish, de noordelijke districten van de “North Sina” provincie. Sinds midden 2016 is er ook meer geweld in de centrale delen van de Sinaï. Veel aanvallen worden gepleegd door de Wilayat Sinaï (voormalig: Ansar Beit al-Maqdis), een groep die zich in november 2014 aangesloten heeft bij de Islamitische Staat (IS), en op dit ogenblik de belangrijkste en meest actieve radicale islamitische organisatie in de Sinaï is. Andere gewapende groeperingen die de gewapende strijd prediken, zijn veel minder present op het terrein, maar sinds de zomer 2016 voeren twee nieuwe radicale groepen, Hasm en Lewaa al Thawra, gewapende aanvallen uit gericht op militaire en politionele doelwitten op het Egyptische vasteland.

De radicale islamitische opstandelingen in de Sinaï, van wie de WS-militanten het meest actief zijn, richten hun aanvallen in de eerste plaats tegen de Egyptische veiligheidsdiensten (manschappen en gebouwen) in de noordelijke en, sinds halfweg 2016, ook centrale Sinaï. In 2018 en 2019 bleef het geweld in de Sinaï voortduren. De WS maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van bembommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politionele autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Hoewel het overgrote deel van de aanvallen van de WS gericht is tegen militaire en veiligheidsdoelwitten, valt de groepering soms ook niet-militaire doelwitten aan, zoals bijvoorbeeld pijpleidingen. De WS eist in november 2017 ook een aanslag op een soefistische moskee op, waarbij 305 burgerslachtoffers vallen. De WS zou ook verantwoordelijk zijn voor het neerhalen van het Russisch passagiersvliegtuig eind oktober 2015.

Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt en waar bij dergelijke confrontaties al honderden rebellen het leven hebben gelaten. In februari 2018 lanceert het Egyptische leger een grootscheepse veiligheidsoperatie in noord-Sinaï, de Nijldelta en de westelijke woestijn, genaamd de ‘Comprehensieve Operatie Sinaï 2018’, die tot doel heeft niet alleen de WS in Sinaï, maar het terrorisme in geheel Egypte te elimineren. Bij de actie zijn reeds honderden militanten omgekomen, honderden arrestaties verricht en vele schuilplaatsen en wapendepots ontmanteld. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de burgerbevolking te ontzien, zijn er ook burgerslachtoffers te betreuren.

De gewapende islamitische acties buiten de Sinaï zijn de afgelopen jaren relatief beperkt gebleven, en vinden vooral plaats in de buurt van Greater Cairo en Giza, maar ook heel af en toe in de provincies Alexandrië, Damietta, Gharbia, Minufiyah, Qalyoubiya, Fayoum en Minya. Ook in de westelijke woestijn aan de grens met Libië vinden grensoverschrijdende terreuroperaties plaats. Deze acties nemen onder meer de vorm aan van brandstichtingen, aanvallen met bommen, schietpartijen, ontvoeringen, zelfmoordacties, ontvoeringen en onthoofdingen. Aanslagen gepleegd buiten de Sinaï worden meer en meer opgeëist in naam van de Islamitische Staat Egypte (IS Misr) die vooral in Cairo en Giza actief is, maar ook acties voert in andere provincies. De IS Misr richt zich in de eerste plaats tegen militairen en politiemensen, maar valt ook overheidsgebouwen, ambassades en toeristen aan. Sinds eind 2016 is de koptische bevolking een geprivilegieerd doelwit geworden van de terreurgroep; zij plegen voorts sporadische aanslagen op toeristische doelwitten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in Egypte actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen, de artikelen 48/3 tot 48/9 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen, “het administratief rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk, onder andere, men recht op een eerlijke administratieve procedure heeft en de administratie serieus en zorgvuldig werkt” en een appreciatiefout, geeft verzoeker vooreerst een theoretische uiteenzetting omtrent de in het middel aangehaalde bepalingen, waarna hij een poging onderneemt om de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

In een eerste onderdeel wijst verzoeker erop dat de traditie van bloedwraak een wijdverbreide traditie is in Palestina en in Egypte, vooral in Opper-Egypte. Deze traditie is relatief ingekaderd door verschillende regels en is diep geworteld in de cultuur. Verzoeker verwijst in dit verband naar de stukken 4 en 5 toegevoegd aan het verzoekschrift en voert aan dat *in casu* het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet voldoende heeft getracht om de realiteit van deze traditie en de gevolgen en implicaties ervan te begrijpen. Veel van de elementen die verwerende partij identificeert als niet-overtuigend en/of verdacht worden echter uitgelegd als men kijkt naar de realiteit van deze traditie, aldus verzoeker, die hekelt dat het Commissariaat-generaal in dit verband geen onderzoek heeft gedaan en hieromtrent geen documenten zijn opgenomen in het administratieve dossier.

In een tweede onderdeel gaat verzoeker in op de oorspronkelijke problemen met de familie B. en de hieruit volgende bloedwraak. Hij zet in dit verband uiteen als volgt: *“Verweerster is van mening dat verzoeker onvoldoende overtuigende verklaringen en bewijzen heeft aangedragen met betrekking tot het oorspronkelijke probleem, namelijk bloedwraak bij de familie B.(...)”*

In de eerste plaats stelt verweerster de omstandigheden van het overlijden van verzoeksters zwager ter discussie.

Zij vraagt zich af of er geen Egyptische documenten bestaan in dit verband. Verzoeker heeft echter nauwkeurige informatie verstrekt: zijn schoonbroer is op slag gestorven en is direct terug naar Gaza gebracht, waar hij vandaan komt en waar hij woonde (CGVS, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 6) (stuk 10). Zijn lichaam werd teruggebracht naar de familie, in de verwachting dat een begrafenis kon worden geregeld zodra de wraak was genomen (...)

Hoewel de Palestijnse autoriteiten in de Gazastrook de overlijdensakte hebben afgegeven, geeft de overlijdensakte ook de plaats van overlijden in Egypte aan (stuk 10).

De verwerende partij merkt ook op dat uit de door verzoeker ingediende overlijdensakte niet blijkt hoe en waarom hij het leven heeft verloren. In dit verband voert verzoeker twee nieuwe documenten aan, die hij heeft kunnen verkrijgen:

- Een kopie van een verslag van het ministerie van Volksgezondheid in Gaza (stuk 11);

- Een kopie van een medisch rapport van het Yusef al-Najjar Ziekenhuis in Rafah (stuk 12).

Deze documenten geven de doodsoorzaak aan - namelijk een schietpartij op Egyptisch grondgebied.

Ten tweede stelt verweerster de realiteit van de onderhandelingen met de familie B.(...) ter discussie.

In de eerste plaats merkt zij op dat de data niet met elkaar in overeenstemming zouden zijn, aangezien het door verzoeker ingediende document met betrekking tot de afwijzing is gedateerd op 29 maart 2011, terwijl hij beweerdelijk heeft verklaard dat de onderhandelingen twee maanden na het overlijden van verzoeker op 4 maart 2011 hebben geduurd. De verklaringen zijn echter niet tegenstrijdig: het is niet

omdat het document gedateerd is op 29 maart 2011 dat de onderhandelingen direct zouden zijn beëindigd. Het document is een stap in het bemiddelingsproces dat in gang is gezet - verzoeker heeft nooit verklaard dat het het "definitieve" document was.

Ten tweede merkt zij op dat de redenen voor de afwijzing niet zouden worden vermeld. In dit verband verstrekt verzoeker een document van 10 maart 2015 (stuk 13). Deze laatste noemt specifiek de door verzoeker beschreven omstandigheden: het bevestigt de opzettelijke moord op de schoonbroer van verzoeker en verwijst naar de beslissing van de familie B.(...) om de personen die verantwoordelijk zijn voor die moord, in de steek te laten.

Met betrekking tot het feit dat de vrouw van verzoeker niet op de hoogte was van het bestaan van deze onderhandelingen, moet worden herinnerd aan de plaats van de vrouw in de Arabische cultuur, en meer in het bijzonder in het kader van de familiale wraak. De traditie met betrekking tot familiewraak bepaalt dat het een "mannenzaak" is. Vrouwen worden niet in het proces betrokken: ze maken geen deel uit van de potentiële slachtoffers van wraak en worden niet uitgenodigd voor bemiddelingsbijeenkomsten. (...)

Gezien de ruimte die in dit proces is gereserveerd voor vrouwen, lijkt het normaal dat de vrouw van verzoeker niet op de hoogte was van de exacte details. Bovendien moet eraan worden herinnerd dat zij destijds nog slechts verloofd was om met verzoeker te trouwen - hun huwelijk zou in de maanden na de moord op de schoonbroer worden gevierd, op een discrete manier en volgens de traditionele regels. (...)

Verzoeker heeft derhalve nauwkeurige en gedetailleerde informatie verstrekt en heeft getracht zijn verklaringen zoveel mogelijk met overtuigend bewijsmateriaal te staven.

In ieder geval kan de wraak met de B.(...)-familie tot een einde zijn gekomen, omdat de families het eens konden worden over een "evenredige" wraak. Gezien de overeenkomst tussen de twee families, werd door het doden van M.(...) B.(...) de cyclus van wraak verbroken (...)"

Wat betreft de problemen met de familie Z. en het schietincident van 15 mei 2016, voert verzoeker in een derde onderdeel het volgende aan: "Ten eerste moet worden opgemerkt dat in de praktijk bloedwraak zich voordoet, ongeacht of het oorspronkelijke misdrijf opzettelijk was of niet (...)

Hoewel M.(...) Z.(...) per ongeluk werd gedood tijdens de wraakactie tegen M.(...) B.(...), besloot de familie Z.(...) wraak te nemen - en de onderhandelingen met de familie zijn nooit tot een goed einde gekomen.

In de onderhavige zaak stelt verweerster de kwestie van de termijnen ter discussie, en met name het feit dat er tussen 2014 (dood van M.(...) Z.(...)) en 2016 (poging tot moord op verzoeker) - dat wil zeggen gedurende bijna twee jaar - geen gebeurtenissen hebben plaatsgevonden.

Er bestaan geen regel of gewoonte met betrekking tot tijdslimieten. Wraak is iets dat herinnerd en blijvend is (...)

Zo gaan er soms jaren voorbij voordat de wraakacties daadwerkelijk worden uitgevoerd (...)

Ten tweede begrijpt verweerster niet waarom verzoeker als enige van de M.(...)-familie het doelwit is geweest. Zoals hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud van 04.12.2018 heeft uitgelegd, is verzoeker het enige lid van de M.(...)-familie in Egypte. De tunnels en toegangen tot Gaza zijn nu gesloten - zodat de rest van de M.(...)-familie in Gaza niet getroffen kan worden. (...)

Hoewel de familie Z.(...) ook sterk aanwezig is in Gaza, hebben zij geen voldoende nauwe familieband met de personen van de familie Z.(...) die betrokken zijn bij de bloedvete met de familie van verzoeker.

Bovendien is verzoeker van mening dat hij de enige is die ten tijde van de moord op M.(...) Z.(...) is geïdentificeerd. Met name, de personen die de bar waren binnengegaan en ontslagen droegen bivakmutsen. Omdat hij slechts een chauffeur was, werd het gezicht van verzoeker niet gemaskeerd en hij gelooft dat hij door getuigen werd herkend. Hij is ook de enige die potentieel bekend is in de regio, omdat hij de enige van de familie die in Egypte gevestigd is, terwijl de anderen uitdrukkelijk uit Gaza zijn gekomen om wraak te nemen.

In de derde plaats, verwijt verweerster verzoeker dat hij geen enkel bewijs heeft geleverd voor de realiteit van de dood van M.(...) Z.(...). Met alle wilskracht van de wereld zou het voor verzoeker echter onmogelijk zijn om een dergelijk document te verkrijgen: omdat hij niet van de familie Z.(...) is, heeft hij geen legitimiteit om zich tot de autoriteiten te wenden om een kopie van de betreffende overlijdensakte aan te vragen.

Wat het incident van 15 mei 2016 betreft, verbaast verweerster zich ten slotte in de eerste plaats over het feit dat de echtgenote van verzoeker zich tijdens de hoorzitting in de DVZ heeft vergist over de datum van het incident. Er zij op gewezen dat het administratieve dossier niet de hoorzitting van de echtgenote van verzoeker in de DVZ bevat, zodat het onmogelijk is om deze informatie te verifiëren. Bovendien heeft de vrouw van verzoeker van meet af aan de juiste datum opgegeven toen de vraag op de hoorzitting van 04.12.2018 bij het CGRA aan haar werd gesteld. Deze fout, die verband houdt met een eenvoudige verwarring, mag niet het gewicht hebben dat verweerster toekent aan de analyse van het asiolverhaal van verzoeker.

Verweester vroeg zich vervolgens af waarom verzoeker de identiteit van zijn aanvallers niet aan de politie heeft gegeven. Zij begrijpt ook niet waarom verzoeker de aangeboden bijstand zou hebben geweigerd.

In de eerste plaats moet worden opgemerkt dat verzoeker nooit melding heeft gemaakt van enige "bescherming" die door de politie wordt geboden. De enige vragen die hem in dit verband werden gesteld, waren de volgende:

- Wat gebeurde er vervolgens?

Ik was wel bang op dat moment. Er kwam toen politie naar de plaats en ik ging mee en ze vroegen of ik iemand vermoedde en of ik vijanden had. Ik zei van niet.

- En vervolgens?

Ik heb gezegd dat ik niemand beschuldigde en gene vijanden heb. Ik wou het juridisch gedoe vermijden. Vervolgens is het belangrijk om te begrijpen wat verzoeker bedoelde toen hij zei dat hij « wou het juridisch gedoe vermijden ». Verweester is verbaasd over een dergelijke verklaring gezien het gevaar dat verzoeker loopt, maar heeft in feite niet getracht te begrijpen wat verzoekster in dit verband precies bedoelde.

Zoals verzoeker heeft uitgelegd, is de politie nooit betrokken bij zaken van familiale wraak (pagina 6, notities van het persoonlijk onderhoud).

Wraak is inderdaad een kwestie van eer - het is iets dat door de familie moet worden gedaan, anders zal het de hele familie/clan te schande maken. Het is ook een kwestie van "schaamte" als mensen zich tot de politie wenden voor bescherming. De traditie schrijft voor dat wraak in de privé-sfeer moet blijven (...)

De betrokkenheid van de autoriteiten is ook noodzakelijkerwijs relatief, aangezien wraak uit elke hoek kan komen en niet beperkt is tot één persoon, tegen wie bescherming moet worden verkregen en een rechtszaak moet worden aangespannen. Veroordeling en opsluiting van een persoon zal de vijandelijke familie niet bevrijden van gevaar - wraak is verplicht voor alle mannelijke leden van de betrokken familie. Het doorlopen van de politie en de rechtbank verandert niets aan de risico's die verbonden zijn aan een gezin dat in een wraakcyclus terechtkomt. (...)"

In een vierde onderdeel poogt verzoeker een verklaring te bieden voor het gegeven dat hij de feiten met betrekking tot de bloedwraak pas heeft vermeld nadat de eerste asielaanvraag was afgerond en meer dan twee jaar na zijn vertrek uit Egypte. Verzoeker wijst erop dat hij tijdens het persoonlijk onderhoud heeft uitgelegd dat hij dit niet eerder had vermeld omdat hij dacht dat de registratie van zijn vrouw als vluchteling bij UNRWA voldoende zou zijn om ook in België bescherming te kunnen krijgen. Zijn stilzwijgen tijdens het eerste verzoek om internationale bescherming is volgens verzoeker niet te wijten aan een gebrek aan samenwerking, maar aan een gebrek aan kennis en informatie met betrekking tot de Belgische asielprocedure. Verzoeker was naar eigen zeggen immers te goeder trouw van mening dat het feit dat hij een vorm van bescherming had via een andere organisatie en/of in een ander land (hier UNRWA) een voldoende aanwijzing zou zijn om ook in België bescherming te verkrijgen. Bovendien was verzoeker ervan overtuigd dat alleen elementen waarvan hij bewijs kon krijgen, konden worden ingeroepen ter ondersteuning van een verzoek om internationale bescherming. Verzoeker voegt hieraan toe dat hij destijds nog zeer geschokt was door de aanval op zijn persoon. Hij had alles om die reden achtergelaten, maar de angst bleef bestaan: de angst dat de wraak nooit zou stoppen, de angst dat hij mogelijk de enige was die bij de moord op M.Z. werd geïdentificeerd, de angst dat hij zou worden gevonden als hij zich uitsprak, enz. Verzoeker vreesde de gevolgen voor zichzelf en zijn familie als hij zich uitsprak over wat er was gebeurd. Verzoeker is ook gewend aan een cultuur waarin problemen van familiale wraak niet worden gedeeld met de autoriteiten en worden opgelost in de privé-sfeer. Hij vreest ook de gevolgen die deze gebeurtenissen vanuit juridisch oogpunt in België zouden kunnen hebben. In ieder geval meent verzoeker dat het feit dat deze problemen later in de procedure werden meegedeeld, niet voldoende is om de ernst van het risico in zijn hoofd en zijn geloofwaardigheid in twijfel te trekken.

Gelet op het voorgaande, meent verzoeker dat hij als vluchteling moet worden erkend. Hij benadrukt nogmaals dat hij geen bescherming kan krijgen vanwege de Egyptische autoriteiten gezien de aanvaarding van de traditie van bloedwraak in de samenleving, de machteloosheid van de autoriteiten in dit verband en de huidige situatie in Egypte, en in het bijzonder in de Sinai. Verzoeker verduidelijkt dat het moeilijk is om bescherming te krijgen van de autoriteiten aangezien zij zelden betrokken zijn bij zaken die betrekking hebben op gezinswraak. Bovendien is deze bescherming vaak ineffectief vanwege het onvermogen van de autoriteiten om bescherming te bieden tegen alle mannelijke familieleden, maar ook eenvoudigweg vanwege de institutionele problemen die zich binnen de politiediensten in Egypte voordoen. Naast de algemene omstandigheden met betrekking tot de ondoeltreffendheid van de politie in Egypte, zijn er volgens verzoeker bovendien redenen om aan te nemen dat hem geen bescherming kan worden verleend op persoonlijke gronden. Het conflict dat aan de basis ligt van zijn angsten is

immers familiaal/privé en er is een meerderheid van Palestijnen bij betrokken. Verzoeker zelf is van Palestijnse afkomst en is de enige van zijn familie die in Egypte woont. De familie waar hij zich tegen verzet is ook van Palestijnse afkomst. Naast het zeer persoonlijke karakter van het conflict zijn er volgens verzoeker dus sterke redenen om te betwijfelen of de politie zou willen ingrijpen in een conflict met zo'n sterke Palestijnse betrokkenheid.

In ondergeschikte orde vraagt verzoeker om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker poneert dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Daarnaast betwist hij de analyse van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat er in Egypte geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Hij wijst erop dat de situatie momenteel bijzonder precair is in Egypte, de Sinaï en de Gazastrook. Dat de actuele veiligheidssituatie in Sinaï te wensen overlaat, wordt aangetoond door recente gebeurtenissen. Op 21 februari 2019 meldt "Madamasr" dat er acht militanten zijn omgekomen bij gevechten rond een militair checkpoint en dat alle voertuigen richting de Rafah grensovergang werden tegengehouden. Op 9 april 2019 meldt de BBC dat er zeven personen zijn omgekomen, waaronder 4 politieleden en 3 burgers, tijdens een zelfmoordaanslag. Op 22 juli 2020 vond een nieuwe aanval plaats bij een militaire controlepost, met als gevolg dat de toegang tot de Noord-Sinaï gedeeltelijk werd afgesloten. Verzoeker wijst er ook op dat de meest voorkomende extremistische aanvallen in Egypte plaatsvinden in de Noord-Sinaï, dat recente landeninformatie de aanhoudende onveiligheid in het Noorden van de Sinaï bevestigt en dat Human Rights Watch sinds 2019 van mening is dat het huidige conflict in de Sinaï kan worden geclassificeerd als een "niet-internationaal gewapend conflict". Verzoeker stelt dat hij woont in een gebied dat diep door het conflict is getroffen, aan de grens met de Gazastrook. Conflicten en aanslagen worden lukraak uitgevoerd en de burgers worden dus zwaar getroffen. Hij voegt hieraan toe: *"De mogelijkheid voor verzoeker om naar een ander deel van het land te reizen wordt ook sterk beïnvloed. Ten eerste is de hele familie van verzoeker in dit gebied, dicht bij de Gazastrook. Hij komt zelf uit Palestina, waar hij een paar jaar heeft gewoond en waar zijn hele familie zich bevindt.*

Bovendien loopt hij door zijn aanwezigheid in Egypte nog meer gevaar om gevonden te worden door de familie Z.(...), die ook in Egypte is. Het zou voor hen veel gemakkelijker zijn om hem in het land te vinden dan in België - waar niemand zijn verblijfplaats kent en waar hij bescherming zou kunnen genieten.

In ieder geval is de veiligheidssituatie in andere delen van Egypte niet beter, wat verwester zelf erkent, aangezien zij vaststelt dat er ook aanslagen plaatsvinden « in de provincies Alexandrië, Damietta, Gharbia, Minufiyah, Qalyoubiya, Fayoum en Minva », « in Cairo en Giza ».

De situatie is in het hele land bijzonder gevaarlijk. Daarom kon van verzoeker niet worden verwacht dat hij naar een ander deel van het land zou reizen." Verzoeker besluit uit het voorgaande dat er aldus wel degelijk praktische en veiligheidsobstakels in de weg staan van een veilige terugkeer naar deze regio van Egypte of zelfs naar Gaza, a contrario met wat het Commissariaat-generaal beweert.

In uiterst ondergeschikte orde vraagt verzoeker om de bestreden beslissing te vernietigen, dit om volgende redenen: *"Verwerende partij heeft het relaas van verzoekende partij duidelijk onvoldoende geanalyseerd: zij heeft al te gemakkelijk besloten om tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, zonder op afdoende wijze rekening te houden met de algemene en persoonlijke situatie waarin verzoekende partij verkeert in het kader van de voorgelegde documenten en verklaringen.*

Het door verweester verrichte onderzoek is onvoldoende en houdt onvoldoende rekening met de realiteit van bloedwraaks en met de huidige gewapende situatie in Egypte.

In het bijzonder, moet worden opgemerkt dat, ondanks het feit dat zijn tweede asielaanvraag ontvankelijk is bevonden, er te weinig onderzoek is gedaan naar de vrees van de aanvrager. Er werden zeer weinig vragen gesteld over de volgende belangrijke elementen:

- *De redenen voor het stilzwijgen van verzoeker betreffende de redenen voor zijn tweede asielaanvraag;*
- *De traditie van bloedwraak in zijn cultuur;*
- *De omstandigheden rond de dood van M.(...) Z.(...) en de gesprekken met de familie Z.(...);*
- *De concrete en precieze omstandigheden van het evenement van 15 mei 2016.*

Het persoonlijk onderhoud van verzoeker in het CGVS op 4 december 2018 duurde slechts 2h14 minuten - wat een zeer korte tijd lijkt in vergelijking met de vele nieuwe elementen die verzoeker heeft aangedragen. Ook zijn vrouw werd slechts 34 minuten verhoord.

Er had extra tijd moeten worden uitgetrokken om een diepgaander onderzoek mogelijk te maken – wat in casu noodzakelijk was. Aanvullende en preciezere vragen zouden verzoeker in staat hebben gesteld vollediger te zijn in de precieze feitelijke omstandigheden van de betrokken gebeurtenissen en zouden veel twijfels over de door de verwerendepartij in twijfel getrokken elementen hebben weggenomen. Verweerster baseert haar beslissing op een groot aantal elementen die in feite overhaaste conclusies zijn. Veel van de elementen worden niet geloofwaardig of 'bizar' bevonden, terwijl er een verklaring voor is, die de verwerende partij niet heeft willen achterhalen. (...)

2.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: een foto betreffende het schietincident van 15 mei 2016, het document “Responses to Information requests” van Immigration and Refugee Board of Canada van maart 2004, het artikel “Egyptian feud sees family in court after 22 killed from rival clan” van Irish Times van 6 september 2002, het artikel “Egyptian army: 2 troops killed in militant attack in Sinai” van Arab News van 21 juli 2020, het artikel “Feature: Authorities strive for clearing chronic tradition of blood feuds in southern Egypt” van 29 juli 2018, een uittreksel uit het rapport “Si vous craignez pour vos vies, quittez le Sinai!” Exactions des forces de sécurité égyptiennes et d’un groupe affilié à l’Etat islamique au Sinai’ Nord - Résumé et recommandations” van Human Rights Watch van mei 2019, het verslag “Egypte : Graves abus et crimes de guerre dans le Sinai’ Nord” van Human Rights Watch van 28 mei 2019, een “geactualiseerde” overlijdensakte van verzoekers schoonbroer dd. 20 juli 2020, een kopie van een verslag van het ministerie van Volksgezondheid in Gaza, een kopie van een medisch rapport van het Yusef al-Najjar Ziekenhuis in Rafah, een kopie van een document dd. 10 maart 2015 met betrekking tot de onderhandelingen met de familie B., een uittreksel uit de thesis “State Capacity and Rule of Law The Case of Upper Egypt” van The American University in Cairo - School of Humanities and Social Sciences van januari 2012, het artikel “Egypt feud ends in carnage” van BBC News van 10 augustus 2002, het artikel “The Tradition of Family Revenge Killings in Upper Egypt” van Connect the Cultures van 19 september 2016, het artikel “Despite military campaigns, security’ concerns persist in Egypt’s North Sinai” van The Defense Post van 21 februari 2019, het artikel “Military launches raids, airstrikes in North Sinai following deadly militant attack on checkpoint” van Madamasr van 21 februari 2019, het artikel “Egypte: un attentat-suicide fait sept morts dans le Sinai” van BBC News van 8 april 2019, het verslag “Egypt/North Sinai: UPR Submission March 2019” van Human Rights Watch, het document “Addendum à la Nansen Note 2019/1 : Situation dans la Bande de Gaza d’avril à août 2019” en het artikel “La guerre perdue du pouvoir égyptien dans le Sinai” van 2 juni 2020.

2.3. Voorafgaande opmerkingen

De Raad benadrukt vooreerst dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn.

De Raad stelt vast dat verzoeker vooreerst niet de minste toelichting geeft op welke manier hij artikel 48/8 van de Vreemdelingenwet geschonden acht, dat aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevoegdheid geeft om aan de verzoeker om internationale bescherming te vragen zich te onderwerpen aan een medisch onderzoek betreffende aanwijzingen van vroegere vervolging of ernstige schade indien dit door hem relevant wordt geacht voor de beoordeling van het verzoek. Bij ontstentenis van enige toelichting wordt dit onderdeel van het middel niet in aanmerking genomen.

Verzoeker laat tevens na *in concreto* te verduidelijken in welk opzicht de bestreden beslissing zou zijn genomen met schending van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, dat handelt over de beoordeling door de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen of de verzoeker om internationale bescherming bijzondere procedurele noden heeft. Artikel 48/9, § 4 van de Vreemdelingenwet bepaalt inzake bijzondere procedurele noden overigens het volgende: *“De ambtenaren van de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen beoordelen of de verzoeker om internationale bescherming bijzondere procedurele noden heeft en nemen deze in acht door het verlenen van passende steun tijdens de procedure, voor zover deze noden voldoende zijn aangetoond en voor zover de in dit hoofdstuk bedoelde rechten in het gedrang zouden komen en hij niet zou kunnen voldoen aan de hem opgelegde verplichtingen. De beoordeling van de bijzondere procedurele noden is op zich zelf niet vatbaar voor beroep”* (de Raad onderlijnt). De beoordeling door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en

de staatlozen inzake verzoekers procedurele noden kan derhalve hoe dan ook niet in het kader van voorliggend beroep worden (her)beoordeeld.

2.4.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming geweigerd omdat (i) het feit dat hij gedurende de eerste asielpcedure zowel bij de DVZ, het CGVS als de RvV op geen enkele moment melding heeft gemaakt van het probleem met de familie Z., dat de eigenlijk reden zou zijn waarom hij het land verliet, en hij met deze elementen pas op de proppen komt nadat een eerste asielpcedure negatief werd afgesloten en na meer dan twee jaar verblijf in België, nefast is voor de geloofwaardigheid van deze in het kader van zijn volgend verzoek aangehaalde problemen, (ii) geen geloof kan worden gehecht aan de bloedwraak met de familie Z. omdat (1) hij verklaarde dat hij op 15 mei 2016 rond 10 uur of 11 uur 's avonds in Salhadiya beschoten werd vanuit een flatgebouw, terwijl zijn echtgenote tijdens het gehoor op de DVZ in eerste instantie verklaarde dat het schietincident in januari 2015 plaatsvond en dit incident correct gedateerd mag worden wanneer de beschieting de uiteindelijke druppel was op basis waarvan zij besloten het land te verlaten, (2) zijn uitleg dat hij naar aanleiding van het schietincident geen beroep deed op de diensten van de Egyptische politie, die nochtans ter plaatse kwam en vroeg of hij vijanden had of iemand in verdenking stelde, omdat hij het juridische gedoe wilde vermijden, wetende dat zijn leven in gevaar was en er zich bovendien een oplossing aanbood, weinig overtuigend is en niet alleen de ernst van de door hem ingeroepen vrees maar tevens de geloofwaardigheid van zijn verklaringen ondermijnt, hij bovendien geen enkel officieel document heeft opgemaakt door de politie om mee aan te tonen dat hij beschoten werd, ondanks dat hij met de politie meeging en antwoordde op hun vragen, op basis van de door hem neergelegde foto's van een wagen met kogelgaten niet kan geconcludeerd worden dat hij in deze wagen zat en beschoten werd door familieleden van M.Z., het puur een vermoeden en een blote bewering betreft die hij op geen enkele manier kan staven dat hij door iemand van de familie Z. beschoten werd, hij voorts geen enkel tastbaar begin van bewijs heeft dat hij daadwerkelijk problemen heeft met de familie Z., hij niet kan aantonen dat M.Z. gedood werd, hij evenmin documenten heeft die de onderhandelingen met de familie Z. kunnen staven en hij niet hard kan maken dat hij gevisieerd en beschoten werd door leden van de familie Z., (3) M.Z. blijkens zijn verklaringen in december 2014 werd doodgeschoten, doch hij buiten de beschieting in 2016 op geen enkel moment problemen of contact heeft gehad met de familie Z., buiten hem ook niemand anders van de familie problemen heeft gehad met de familie Z., zijn uitleg dat dit te maken heeft met het feit dat enkel hij in Egypte verbleef net als de familie Z. en dat de rest van de familie allemaal in Gaza verbleef niet kan overtuigen daar de familie Z. een zeer grote clan is in Rafah, verzoeker bovendien slechts aangetrouwde familie is en slechts fungeerde als chauffeur tijdens het probleem, en ook de eigenlijk daders niet werden vervolgd en (4) hij voorts geen overtuigende bewijsstukken heeft om het initiële probleem, met name zijn verklaring dat zijn schoonbroer A. vermoord werd door M.B., mee te staven, de overlijdensakte hoogstens het overlijden en tijdstip van overlijden van zijn schoonbroer aantoont doch op basis van het document niet kan afgeleid worden door wie, waarom of hoe hij het leven liet, het document bovendien slechts een kopie is en in die zin weinig bewijswaarde heeft, het ook opmerkelijk is dat wanneer zijn schoonbroer in Egypte vermoord werd en hij bovendien de Egyptische nationaliteit heeft, er geen enkel document te vinden is van de Egyptische autoriteiten dat de dood van zijn schoonbroer bevestigd, de kopie van het document waarin staat dat de familie B. afstand doet van drie families uit hun stam werd opgesteld op 29 maart 2011, wat niet in overeenstemming is met zijn verklaringen waarin hij stelt dat zijn schoonbroer op 4 maart 2011 vermoord werd en de onderhandelingen met de familie B. twee maanden duurden, zijn echtgenote niet eens op de hoogte was dat er onderhandelingen plaatsvonden tussen haar familie en de familie B., nergens in het document bovendien staat vermeld wat de reden is van deze verstoting en er nergens melding wordt gemaakt van hun verantwoordelijkheid aangaande de dood van zijn schoonbroer en het bovendien slechts een kopie betreft waarvan de bewijswaarde gering is aangezien kopieën eenvoudig kunnen vervalst worden, (iii) het inschrijvingsbewijs en de identiteitskaart van de eigenaar van de auto de geloofwaardigheid van de door hem aangehaalde vervolgingsfeiten niet positief beïnvloeden en de identiteitsdocumenten van zijn echtgenote reeds in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming werden besproken en geen betrekking hebben op de door hem aangehaalde vervolgingsfeiten en (iv) uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie blijkt dat er in Egypte actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.4.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden

waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 6 juli 2020 (CG nr. 1615240Z), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.5. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

2.6. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een geponde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.6.1. Zo kan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vooreerst worden gevolgd waar in de bestreden beslissing wordt overwogen als volgt: *“U haalt in het kader van uw volgend verzoek volledig andere vervolgingsfeiten aan op basis waarvan u meent in aanmerking te komen voor internationale bescherming. Dat u met deze elementen pas op de proppen komt nadat een eerste asielprocedure negatief werd afgesloten en na meer dan twee jaar verblijf in België roept de nodige vraagtekens op bij de ernst van deze motieven. U had nochtans uitgebreid de mogelijkheid gekregen deze toe te lichten in het kader van uw eerste verzoek of tijdens de beroepsprocedure bij de RvV. De vaststelling dat u de ware toedracht van uw vertrek niet vermeldde hypothekeert de geloofwaardigheid alsook de ernst van dit motief. U noch uw echtgenote kunnen een overtuigende verklaring voor deze omissie aandragen. U stelde dat u ervan uitging dat u op basis van het profiel van uw echtgenote sowieso verblijfsdocumenten zou verkrijgen daar ze geregistreerd is bij UNRWA (CGVS man p.3). Uw echtgenote werd eveneens gevraagd waarom ze dit element niet eerder aangehaald had. Haar antwoord luidde: “Ik wist niet dat zulke verhalen in aanmerking kwamen voor een verblijfsvergunning” (DVZ vrouw vraag 15). Dat jullie gedurende heel de procedure zowel bij de DVZ, het CGVS als de RvV op geen enkele moment melding hebben gemaakt van het probleem met de familie Z.(...), temeer dit de eigenlijk reden zou zijn waarom jullie het land verlieten, is nefast voor de geloofwaardigheid van de aangehaalde problemen.”*

De Raad benadrukt dat van verzoeker mag worden verwacht dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn vraag om internationale bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten. Op een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, rust immers te plicht om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om van meet af aan alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aan te brengen, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. In het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming verklaarde verzoeker dat hij Egypte heeft verlaten omdat (1) hij zijn militaire dienstplicht niet wilde vervullen, (2) hij naar eigen zeggen als Egyptenaar geen waarde heeft, hij niet als mens wordt behandeld, hij geen recht heeft op vrije meningsuiting, hij in Egypte slecht behandeld werd en de economische en veiligheidssituatie in Egypte instabiel is en (3) hij in 2014 het slachtoffer werd van oplichting nadat hij geïnvesteerd had in een bedrijf, waarbij hij veel geld verloren had. Op geen enkel ogenblik maakte verzoeker gewag van de bloedwraak met de familie Z., nochtans de eigenlijke reden waarom hij Egypte zou hebben verlaten, hetgeen op geen enkele wijze kan worden verschoond. De Raad benadrukt te dezen dat van verzoeker mag worden verwacht dat hij de kansen die hij krijgt om zijn nood aan bescherming toe te lichten, aangrijpt en dat verzoeker zelf de volledige verantwoordelijkheid draagt voor het bewust afleggen van valse en/of onvolledige verklaringen. De uitleg in het verzoekschrift dat verzoekers stilzwijgen tijdens de eerste asielprocedure niet te wijten is aan een gebrek aan samenwerking maar aan een gebrek aan kennis en informatie met betrekking tot de Belgische asielprocedure, dat hij immers te goeder trouw van mening was dat de registratie van zijn vrouw als vluchteling bij UNRWA voldoende zou zijn om in België bescherming te kunnen verkrijgen en dat hij er bovendien van overtuigd was dat alleen elementen waarvan hij bewijs kon krijgen ingeroepen konden worden ter ondersteuning van een verzoek om internationale bescherming, overtuigt de Raad allerminst en kan geenszins worden aanvaard als vergoelijking voor het afleggen van valse en/of onvolledige verklaringen. Vooreerst wijst de Raad erop dat verzoeker in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming werd bijgestaan door een advocaat. Er kan dan ook redelijkerwijs worden aangenomen dat zijn raadsman verzoeker de nodige informatie heeft verschaft betreffende de asielprocedure en dat hij verzoeker correct juridisch

advies zou hebben verleend aangaande de gegrondheid van zijn asielmotieven en de wijze waarop hij internationale bescherming kon verkrijgen tegen de vrees die hij beweert te koesteren ten aanzien van zijn land van herkomst. Indien verzoeker er werkelijk van overtuigd was dat de UNRWA-registratie van zijn echtgenote voldoende zou zijn om in België bescherming te krijgen, rijst overigens de vraag waarom hij zich dan de moeite heeft getroost om een asielrelaas uit de doeken te doen betreffende zijn dienstweigering, de slechte behandeling die hem in Egypte te beurt zou zijn gevallen en de oplichting waarvan hij het slachtoffer zou zijn geweest zonder hierbij tevens de werkelijke reden van zijn vlucht te vermelden – waarvan overigens wel degelijk bewijsstukken konden bekomen worden, getuige hiervan de stavingstukken die verzoeker in het kader van huidig verzoek neerlegt –, én waarom hij in het kader van zijn beroepsprocedure zelfs meende valse verklaringen te moeten afleggen betreffende zijn nationaliteit in een poging om alsnog internationale bescherming te bekomen (zie arrest nr. 202 651 van 18 april 2018: “2.6. (...) Verzoeker benadrukt in zijn verzoekschrift dat hij niet in Egypte geboren is, hij van Palestijnse origine is en dat zijn vader de Egyptische nationaliteit op frauduleuze wijze bekomen heeft. Tijdens zijn gehoor op het CGVS verklaarde hij dat zijn vader zijn Egyptische nationaliteit niet op zijn echte naam had gekregen, dat er een vervalsing was en dat zijn vader een andere naam gebruikte van iemand die sneuvelde in de oorlog, om de nationaliteit te bekomen (adm. doss., stuk 5, gehoorverslag 7 september 2017, p. 14-15). Eerder tijdens zijn gehoor verklaarde verzoeker daarentegen dat zijn vader de Egyptische nationaliteit heeft bekomen doordat hij getrouwd is met een Egyptische en hij via zijn vrouw de nationaliteit heeft gekregen (ibid., p. 3-4). Gelet op verzoekers tegenstrijdige verklaringen dienaangaande, hecht de Raad geen geloof als zou zijn vader de Egyptische nationaliteit voor zijn zoon op frauduleuze wijze hebben verkregen en bijgevolg evenmin aan verzoekers vrees dat deze beweerde fraude zou ontdekt worden en dat verzoeker naar de Gazastrook zou gerepatrieerd worden. Verzoeker heeft deze vrees ook nooit eerder kenbaar gemaakt, noch op de DVZ, noch op het CGVS. Uit het administratief dossier blijkt duidelijk dat verzoeker de Egyptische nationaliteit bezit. Verzoeker verklaarde op het CGVS uitdrukkelijk de Egyptische nationaliteit te bezitten (adm. doss., stuk 5, gehoorverslag 7 september 2017, p. 3-4), een gegeven dat ook ondersteund wordt door de Egyptische documenten die hij heeft neergelegd. De commissaris-generaal heeft dan ook terecht verzoekers nood aan bescherming beoordeeld ten aanzien van Egypte, verzoekers land van nationaliteit.”, waaruit blijkt dat verzoeker er niet voor terugschrikt om bedrieglijke verklaringen af te leggen). Ook de uitleg in het verzoekschrift dat verzoeker destijds nog zeer geschokt was door de aanval op zijn persoon, dat hij angst had dat de wraak nooit zou stoppen en dat hij zou worden gevonden als hij zich uitsprak over wat er was gebeurd, en dat verzoeker ook gewend is aan een cultuur waarin problemen van familiale aard niet worden gedeeld met de autoriteiten en worden opgelost in de privé-sfeer overtuigt de Raad niet. De Raad wijst er te dezen vooreerst op dat een verzoek om internationale bescherming op zich al een verzoek tot en een uiting van vertrouwen impliceert in de bescherming die de Belgische autoriteiten verzoeker (kunnen) bieden. De behandeling van een verzoek om internationale bescherming geschiedt bovendien in alle vertrouwen zodat niet kan worden ingezien hoe de familie Z. überhaupt op de hoogte zou kunnen komen van verzoekers verzoek om internationale bescherming in België, laat staan van de asielmotieven die hij in het kader van dit verzoek heeft uiteengezet. Een angst voor de gevolgen voor zichzelf en zijn familie als hij zich uitsprak over de bloedwraak kan dan ook geen reden zijn voor het niet afleggen van volwaardige en volledige verklaringen, temeer verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud overigens, in tegenstelling tot wat thans wordt voorgehouden in het verzoekschrift, verklaarde: “(...) heb gewoon Egypte verlaten maar ze weten niet waar ik zit. Hier krijgen ze me niet te pakken omdat jullie me beschermen. Ook als ze te weten komen dat ik hier ben kunnen ze me niet te pakken krijgen. Het is gewoon onmogelijk.” (administratief dossier, stuk 8, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 10). Indien verzoeker daadwerkelijk vreest voor zijn leven zoals hij beweert, had hij er bovendien alle belang bij om van meet af aan de waarheid te vertellen en een duidelijk en correct zicht te bieden op de asielmotieven die hadden kunnen leiden tot het toekennen van internationale bescherming. Dat verzoeker heeft nagelaten dit te doen, vormt een contra-indicatie voor de door hem voorgehouden nood aan internationale bescherming en ondermijnt naar het oordeel van de Raad reeds in grote mate de ernst en de geloofwaardigheid van de thans door hem aangehaalde problemen en geschetste vrees. De stelling in het verzoekschrift dat verzoeker ook de gevolgen vreest die de bloedwraak en zijn aandeel hierin vanuit juridisch oogpunt in België zouden kunnen hebben, kan deze appreciatie niet ombuigen, temeer deze door verzoeker aangehaalde vrees, waarvan hij tijdens het persoonlijk onderhoud overigens geen gewag maakte wanneer hem werd gevraagd waarom hij de kwestie van de bloedwraak niet eerder vermeldde (administratief dossier, stuk 8, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 3), hem er duidelijk niet van weerhouden heeft om naar aanleiding van huidig, tweede verzoek wél ‘de waarheid’ te vertellen en de kwestie van de bloedwraak uit de doeken te doen.

2.6.2. Los van het voorgaande laten ook verzoekers verklaringen niet toe om in zijn hoofde te besluiten tot een geponde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie.

Uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij sinds 2011 vanuit Egypte als frisdrankhandelaar werkzaam was samen met zijn schoonbroer. In maart 2011 ontstond er een conflict met M.B., de eigenaar van een tunnel tussen Egypte en Gaza waarlangs de frisdrank Gaza binnen gebracht werd, die een lading frisdrank ter waarde van 5000 dollar zou hebben verduisterd. Het conflict liep uit de hand en verzoekers schoonbroer werd vermoord. Als represaille stak verzoekers schoonfamilie het huis van M.B. in brand. Beide families onderhandelden en de familie B. schoof op 29 maart 2011 drie families naar voren van wie ze afstand deden, welke families eveneens in Egypte verbleven. De betreffende families werden sindsdien door verzoekers familie in het oog gehouden met de bedoeling om op een welgemikt moment wraak te nemen. Verzoeker stelt dat hij in december 2014 het bericht kreeg dat M.B. in een café zat. Een twintigtal familieleden had zich verzameld en wilde zich wreken op M.B.. Verzoeker werd ingeschakeld als chauffeur. Drie personen stapten naar binnen en schoten M.B. dood. Echter, een zekere M.Z. werd eveneens geraakt door een kogel en liet het leven. Verzoekers familie en de familie van M.Z. startten verzoeningsgesprekken op. Deze draaiden echter op niets uit en de familie Z. wilde op haar beurt wraak nemen op verzoekers familie. Op 15 mei 2016 zou verzoeker vanuit een flatgebouw in Salhadiyah, Egypte zijn beschoten. Hij gaat ervan uit dat dit een poging was van de familie Z. om hem te vermoorden.

2.6.2.1. Vooreerst merkt de Raad op dat verzoeker in het verzoekschrift stelt dat het conflict tussen hem en zijn schoonbroer enerzijds en M.B., de eigenaar van de tunnel, anderzijds ontstond op 1 maart 2011 (p. 2). Blijkens de uiteenzetting in het verzoekschrift en verzoekers verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd verzoekers schoonbroer nog diezelfde avond door M.B. vermoord (administratief dossier, stuk 8, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 3 en p. 6). Nochtans stelt verzoeker in zijn verdere verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud dat zijn schoonbroer op 4 maart 2011 werd vermoord (administratief dossier, stuk 8, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 6), hetgeen ook moet blijken uit de door verzoeker neergelegde overlijdensakte. Met betrekking tot deze overlijdensakte wordt in de bestreden beslissing terecht het volgende overwogen: *“De overlijdensakte van uw broer (sic) toont hoogstens het overlijden en tijdstip van overlijden van uw schoonbroer met name op 4 maart 2011 aan, op basis van het document kan niet afgeleid worden door wie, waarom of hoe hij het leven liet. Het document is voorts slechts een kopie en heeft in die zin weinig bewijswaarde. Bovendien is het opmerkelijk dat wanneer uw schoonbroer in Egypte vermoord werd en hij bovendien de Egyptische nationaliteit heeft, er geen enkel document te vinden is van de Egyptische autoriteiten dat de dood van uw schoonbroer bevestigd (CGVS man p.6).”* Verzoeker voegt bij het verzoekschrift een kopie van een ‘geactualiseerde’ overlijdensakte, afgeleverd te Rafah op 20 juli 2020, en voert aan dat, hoewel de Palestijnse autoriteiten in de Gazastrook de overlijdensakte hebben afgegeven, deze overlijdensakte ook de plaats van overlijden, namelijk Egypte, aangeeft. Niet alleen is het de Raad volstrekt onduidelijk waarom een overlijdensakte 9 jaar na dato plots zou moeten worden ‘geactualiseerd’, bovendien stelt de Raad vast dat de overlijdensakte het logo en de hoofding van de Palestijnse Autoriteit (Palestinian Authority) draagt, hetgeen bevreemdend moet worden geacht gelet op de machtsovername in Gaza door Hamas in 2007. De Raad acht het immers ten zeerste onwaarschijnlijk dat sindsdien nog enig document met de naam, hoofding of logo van de Palestijnse Autoriteit zou zijn afgeleverd. Deze vaststellingen, samen met het feit dat de overlijdensakte in kwestie, net zoals de eerder neergelegde overlijdensakte, louter een kopie betreft en algemeen geweten is dat kopieën door het nodige knip- en plakwerk gemakkelijk te vervalsen of te fabriceren zijn, oordeelt de Raad dat de voorgelegde overlijdensakte(s) geen enkele waarborg bieden inzake authenticiteit en hieraan dienvolgens geen bewijswaarde kan worden verleend. Ter verklaring van het gebrek aan Egyptische documenten, benadrukt verzoeker in het verzoekschrift dat zijn schoonbroer op slag is gestorven en direct terug naar Gaza werd gebracht. Zijn lichaam werd teruggebracht naar de familie, in afwachting dat een begrafenis kon geregeld worden zodra de wraak was genomen. Verzoeker verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud inderdaad: *“Mijn schoonbroer werd in Egypte doodgeschoten en werd niet naar ziekenhuis gebracht omdat hij al dood was; Hij werd naar Gaza gebracht.”* (administratief dossier, stuk 8, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 6). Gelet op deze uitdrukkelijke verklaringen dat het lichaam van verzoekers schoonbroer niet naar het ziekenhuis maar rechtstreeks naar de familie in Gaza werd gebracht, mag het echter verbazen dat verzoeker thans aan het verzoekschrift een kopie van een medisch rapport van het Yusef al-Najjar Ziekenhuis in Rafah, alsook een kopie van een verslag van het ministerie van Volksgezondheid in Gaza voegt. Daargelaten het feit dat deze stukken niet vergezeld zijn van een voor eensluidend verklaarde vertaling in de taal van de rechtspleging zoals voorgeschreven door artikel 8 PR RvV zodat de Raad geen kennis kan nemen van de inhoud ervan, betreft het overigens slechts kopieën van met de hand ingevulde documenten die door eender wie kunnen zijn opgesteld en dienvolgens geen enkele waarborg bieden inzake authenticiteit. Het de Raad overigens volstrekt onduidelijk en verzoeker licht evenmin toe waarom hij niet in de mogelijkheid zou zijn geweest om deze documenten, waaruit de Raad op geen enkele manier

kan opmaken wanneer ze gedateerd zijn doch die logischerwijze moeten zijn afgeleverd naar aanleiding van het overlijden van verzoekers schoonbroer en dus in 2011, ter beoordeling voor te leggen bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Doordat verzoeker deze stukken pas bijbrengt na geconfronteerd te zijn geweest met een negatieve beslissing, kan de Raad zich, het voorgaande mede indachtig, dan ook niet van de indruk ontdoen dat voormelde documenten, waarmee verzoeker alsnog poogt aan te tonen dat zijn schoonbroer wel degelijk is overleden ten gevolge van een schietpartij op Egyptisch grondgebied, als complaisance-stukken voor onderhavige beroepsprocedure werden gefabriceerd.

Uit verzoekers verklaringen blijkt voorts dat, als vergelding voor de moord op zijn schoonbroer, het huis van M.B. in brand werd gestoken: *"(...) Ik ben gewoon direct er naartoe gegaan en mijn schoonbroer was al dood. De hele stam was aanwezig. Heel veel lawaai. Een paar mensen bevestigden toen dat M.(...) B.(...) de dader was. Dus ja, in dat geval, wat moet je doen? We zijn toen met allen naar het huis van M.(...) B.(...) gegaan. We namen benzine mee en staken zijn huis in brand. (...) We hebben het huis van de dader toen in brand gestoken. En gingen naar Gaza. De hele familie kwam bijeen."* (administratief dossier, stuk 8, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 6). Deze verklaringen impliceren dat verzoeker zelf betrokken was bij de brandstichting. Echter, later tijdens het persoonlijk onderhoud gevraagd wat zijn rol hierin was, ontkende verzoeker zijn betrokkenheid, stellende *"Ik was in Gaza en was bij schoonbroer."* (administratief dossier, stuk 8, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 8), hetgeen echter niet overtuigt gelet op verzoekers eerdere verklaringen en zijn stelling dat het verboden was om 's nachts naar Gaza te gaan (administratief dossier, stuk 8, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 6 en p. 8). Het hoeft geen betoog dat verzoekers weinig coherente verklaringen zijn geloofwaardigheid opnieuw niet ten goede komen.

Zoals reeds terecht wordt aangehaald in de bestreden beslissing, legt verzoeker voor het overige evenmin overtuigende bewijsstukken voor om het initiële probleem, met name zijn verklaring dat zijn schoonbroer A. werd vermoord door M.B. mee te staven: *"(...) Meer nog u heeft geen enkel document om het conflict met de B.(...) stam te bevestigen. U verklaarde dat de familie B.(...) afstand deed van de familie M.(...) H.(...) B.(...), R.(...) B.(...) en zijn kinderen als ook van M.(...) B.(...) en zijn kinderen (CGVS man p.6). U legt één kopie van een document neer waarin staat dat de familie B.(...) afstand doet van drie families uit hun stam. Het document werd opgesteld op 29 maart 2011. Dit is niet in overeenstemming met uw verklaringen waarin u stelt dat uw schoonbroer op 4 maart 2011 vermoord werd en de onderhandelingen met de familie B.(...) twee maanden duurden (CGVS man p.6). Bovendien was uw echtgenote niet eens op de hoogte dat er onderhandelingen plaatsvonden tussen haar familie en de familie B.(...) (CGVS vrouw p.3). Ook dit is merkwaardig temeer deze toch twee maanden in beslag zouden genomen hebben. Nergens in het document staat bovendien vermeld wat de reden is van deze verstoting. Er wordt nergens melding gemaakt van hun verantwoordelijkheid aangaande de dood van uw schoonbroer. Het is bovendien slechts een kopie. De waarde van dergelijke documenten zijn gering aangezien ze eenvoudig kunnen vervalst worden."*

Verzoeker voert aan dat het niet is omdat het document van afstand gedateerd is op 29 maart 2011 dat de onderhandelingen dan ook zouden zijn beëindigd. Hij licht toe dat het document slechts een stap is in het bemiddelingsproces dat in gang werd gezet en benadrukt dat hij nooit heeft verklaard dat dit het 'definitieve' document was. Het is de Raad echter volstrekt onduidelijk en verzoeker licht evenmin toe wat het voorwerp/onderwerp van de bemiddeling nog zou kunnen zijn geweest na de verstoting door de familie B. van de drie 'schuldige' families tegen wie wraak kon worden genomen. Verzoeker verklaarde omtrent de bemiddeling: *"Als gevolg van de onderhandeling heeft de B.(...) familie drie mogelijke daders naar voor geschoven. (...) We mochten van de familie B. die drie families viseren."* (administratief dossier, stuk 8, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 6). Een dergelijke overeenkomst komt de Raad dan ook eerder voor als een 'eindpunt' van de onderhandelingen en geenszins als een stap in het bemiddelingsproces, zoals verzoeker voorhoudt in het verzoekschrift. Verzoeker verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud dat de familie B. op 29 maart 2011 aangaf welke personen mochten gevisieerd worden (administratief dossier, stuk 8, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 7), hetgeen overeenkomt met het door hem in dit verband voorgelegde document doch niet strookt met zijn eerdere verklaring dat de onderhandelingen tussen zijn familie en de familie B. ongeveer twee maanden duurden (administratief dossier, stuk 8, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 6). Wanneer de familie B. afstand doet van drie families uit hun stam en dit ook attesteert, kan overigens worden verwacht dat ook de reden van deze verstoting, namelijk hun verantwoordelijkheid aangaande de dood van verzoekers schoonbroer, zou worden vermeld. Aangezien de verstotingsbrief van de familie B. hieromtrent niets vermeldt en verzoeker van deze brief bovendien slechts een kopie voorlegt, die geen enkele waarborg biedt inzake authenticiteit, kan de verstotingsbrief niet weerhouden worden als overtuigend (begin van) bewijs dat verzoekers verklaringen in dit verband kan staven. Verzoeker voegt

bij het verzoekschrift een kopie van een document dd. 10 maart 2015 met betrekking tot de onderhandelingen met de familie B., waarmee hij meent zijn geloofwaardigheid te kunnen herstellen. Volgens verzoeker bevestigt dit document de door hem beschreven omstandigheden, zijnde de opzettelijke moord op zijn schoonbroer en de beslissing van de familie B. om de personen die verantwoordelijk zijn voor deze moord te verstoten. Vooreerst merkt de Raad op dat ook dit document niet vergezeld is van een voor eensluidend verklaarde vertaling in de taal van de rechtspleging zoals voorgeschreven door artikel 8 PR RvV zodat de Raad geen kennis kan nemen van de inhoud ervan. Verzoeker geeft bovendien geen enkele verklaring waarom hij dit document, dat reeds zou dateren van voor zijn vertrek uit Egypte, pas neerlegt in het kader van de beroepsprocedure in zijn tweede verzoek om internationale bescherming. Het stuk in kwestie betreft daarnaast slechts een kopie van een handgeschreven document dat door eender wie kan zijn opgesteld en dienvolgens geen enkele waarborg biedt inzake authenticiteit. Er kan voorts niet worden ingezien waarom de uitkomst van de bemiddeling tussen twee families in het kader van een bloedwraak op schrift zou zijn gesteld door het Palestijnse *“Ministry of Interior & National Security – General Admin. For Tribes Affairs (sic) & Reconciliation”*, waarbij de Raad opmerkt dat de correcte formulering in het Engels ‘Tribal Affairs’ is en dus niet *“Tribes Affairs”* zoals wordt gesteld op het document in kwestie. Het houdt overigens geen steek dat een dergelijk document nog zou zijn opgesteld op 10 maart 2015 terwijl de bemiddeling plaatsvond in 2011 en de wraak zou voltrokken zijn in december 2014. Verzoeker verklaarde immers dat de zaak met de familie B. was afgelopen nadat de wraak was genomen (administratief dossier, stuk 8, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 3, p. 7 en p. 11) en ook in het verzoekschrift bevestigt verzoeker uitdrukkelijk dat, gezien de overeenkomst tussen de twee families waarbij zij het eens werden over een ‘evenredige’ wraak, door het doden van M.B. de wraak met de familie B. tot een einde was gekomen en de cyclus van wraak verbroken was (p. 10). In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, besluit de Raad dat het document dd. 10 maart 2015 iedere bewijswaarde dient te worden ontzegd.

Wat betreft de vaststelling in de bestreden beslissing dat zijn echtgenote niet eens op de hoogte was van het feit dat er onderhandelingen plaatsvonden tussen haar familie en de familie B., voert verzoeker aan dat bloedwraak een ‘mannenzaak’ is en vrouwen niet in het proces worden betrokken. Zij vormen geen potentiële slachtoffers en nemen niet deel aan bemiddelingsovereenkomsten. Volgens verzoeker is het dan ook normaal dat zijn echtgenote niet op de hoogte was van de exacte details van de overeenkomst. Verzoeker kan in zijn betoog echter bezwaarlijk ernstig worden genomen. Dat verzoekers echtgenote persoonlijk niet betrokken was bij de bemiddeling tussen haar familie en de familie B. neemt immers niet weg dat redelijkerwijs kan worden aangenomen dat zij minstens weet had van het feit dat er naar aanleiding van de moord op haar broer onderhandelingen plaatsvonden en dat er een overeenkomst werd gesloten waarbij de B.-clan drie families naar voren schoof op wie wraak mocht worden genomen. Er kan immers worden verwacht dat de hele kwestie uitgebreid in familieverband zou zijn besproken zodat het dan ook volstrekt ongeloofwaardig moet worden geacht dat verzoekers echtgenote hierover niet de minste informatie zou hebben opgevangen. Het is de Raad overigens volstrekt onduidelijk op welke wijze verzoeker de onwetendheid van zijn echtgenote nog meent te kunnen verklaren, stellende dat *“zij destijds nog slechts verloofd was om met verzoeker te trouwen”*. Het ging immers om de moord op haar broer en onderhandelingen over bloedwraak door haar familie zodat niet kan worden ingezien hoe haar kennis in dit verband zou afhangen van een huwelijk met verzoeker.

2.6.2.2. Uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij en zijn familie in december 2014 wraak nam voor de moord op zijn schoonbroer A. door M.B. in een café dood te schieten, doch hierbij tevens een andere man, M.Z., toevallig werd neergeschoten. Volgens verzoeker draaiden de verzoeningspogingen met de familie Z. op niets uit en wilde deze familie zich wreken. Verzoeker beweert dat hij op 15 mei 2016 rond 10 uur of 11 uur 's avonds in Salhadiya beschoten werd vanuit een flatgebouw. Verzoeker was naar eigen zeggen onderweg met de wagen, stopte toen hij de kogels zag, stapte uit en verschanste zich achter de voorband van de wagen (administratief dossier, stuk 8, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 3 en p. 8-10).

Zoals wordt toegelicht in de bestreden beslissing, kunnen verzoekers verklaringen in verband met de bloedwraak met de familie Z. echter evenmin overtuigen. Zo kan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vooreerst worden gevolgd waar dienaangaande in de bestreden beslissing het volgende wordt overwogen: *“Voorts verklaarde u dat de politie naar aanleiding van het schietincident ter plaatse kwam en u vroeg of u vijanden had of iemand in verdenking stelde. U zei tegen de politie dat u geen idee had wie de daders konden zijn. U was er nochtans van overtuigd dat de familie Z.(...) er achter zat (CGVS man p.9). Dat u geen beroep doet op de diensten van de Egyptische politie is merkwaardig. U bent immers Egyptisch staatsburger en er wordt u aangeboden door de*

Egyptische autoriteiten om u te beschermen. U gevraagd waarom u het aanbod en de hulp van de Egyptisch autoriteiten afwees, stelde dat u het juridische gedoe wilde vermijden (CGVS man p.9). Deze verklaring is weinig overtuigend. Het is logisch dat er een juridisch luik volgt, wanneer iemand aan een aanslag ontsnapt. Dat u het juridisch gedoe wilde vermijden, wetende dat uw leven in gevaar was en er zich bovendien een oplossing aanbood, ondermijnt niet alleen de ernst van de door u ingeroepen vrees, maar tevens ook de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Ondanks dat u met de politie meeding en antwoordde op hun vragen, heeft u geen enkel officieel document opgemaakt door de politie om mee aan te tonen dat u beschoten werd (CGVS man p.9). U legt wel een aantal foto's neer van een wagen met kogelgaten ter staving van het incident. Op basis van deze foto's kan er echter niet geconcludeerd worden dat u in deze wagen zat en beschoten werd door familieleden van M.(...) Z.(...). De foto's gelden aldus niet als overtuigend bewijs om uw problemen met de familie Z.(...) aan te tonen. De auto was bovendien niet eens van u, maar van uw broer (CGVS man p.8, p.9). Voorts heeft u de schutters niet eens gezien. U gaat ervan uit dat u door iemand van de familie Z.(...) beschoten werd. U had immers geen andere vijanden. Dit is echter een puur vermoedens en een blote bewering die u op geen enkele manier kan staven. Er is immers geen onderzoek gebeurd, daar u de procedure niet wenste te doorlopen (CGVS man p.11). U heeft voorts geen enkel tastbaar begin van bewijs dat u daadwerkelijk problemen heeft met de familie Z.(...). U kan niet aantonen dat M.(...) Z.(...) gedood werd, evenmin heeft u documenten die de onderhandelingen met de familie Z.(...) kunnen staven. U kan aldus niet hard maken dat u gevisieerd en beschoten werd door leden van de familie Z.(...)."

Waar hem in de bestreden beslissing wordt verweten dat hij geen enkel bewijs heeft geleverd dat kan aantonen dat M.Z. werkelijk gedood werd, voert verzoeker aan dat het voor hem onmogelijk is om een dergelijk document te verkrijgen vermits hij niet tot de familie Z. behoort en hij dus geen legitimiteit heeft om zich tot de autoriteiten te wenden om een kopie van de betreffende overlijdensakte aan te vragen. De Raad wijst er te dezen echter op dat een dergelijk bewijs ook op andere manieren kan geleverd worden. Zo is het bijvoorbeeld niet onredelijk om aan te nemen dat over een incident zoals door verzoeker wordt geschetst, waarbij een groep van 20 mannen zich verzamelt in en rond een bar om een bloedwraak te voltrekken, doch hierbij eveneens een onschuldige slachtoffer maakt, zou worden bericht in de media, temeer uit verzoekers verklaringen blijkt dat er getuigen waren van de schietpartij (administratief dossier, stuk 8, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9). Verzoeker brengt echter niet het minste begin van bewijs bij van het incident dat zich zou hebben voorgedaan in december 2014, waarbij niet alleen M.B. maar ook M.Z. zou zijn gedood, noch van de hierop volgende verzoeningspogingen met de familie Z. (aan de hand waarvan mogelijks eveneens de dood van M.Z. zou kunnen worden aangetoond), en hij legt zoals ook reeds wordt uiteengezet in de bestreden beslissing, evenmin overtuigende bewijsstukken voor die zijn problemen met de familie Z., in het bijzonder het feit dat hij in mei 2016 zou zijn beschoten, kunnen aantonen. Ook de als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde foto, waarmee verzoeker poogt aan te tonen dat hij bij de beschieting in mei 2016 in de voet werd geraakt, kan te dezen niet overtuigen nu hieruit op geen enkele manier kan worden afgeleid waar, wanneer en in welke omstandigheden de persoon in kwestie – uit de foto kan immers niet blijken dat het om verzoekers voet/enkel zou gaan – een verwonding heeft opgelopen.

Dat hij naar aanleiding van de aanslag op zijn leven geen beroep heeft gedaan op de bescherming van de Egyptische autoriteiten, verklaart verzoeker verwijzende naar zijn eerdere verklaringen dat de politie nooit betrokken is bij zaken van familiale wraak. Hij benadrukt dat wraak een kwestie van eer is en door de familie moet worden gedaan, anders wordt de hele familie/clan te schande gemaakt. Volgens verzoeker is het ook een kwestie van schaamte als mensen zich tot de politie wenden voor bescherming. De traditie schrijft immers voor dat wraak in de privé-sfeer moet blijven. In zoverre verzoeker verwijst naar zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud, leest de Raad in de notities van dit persoonlijk onderhoud: *"Wraak nemen heeft met onze traditie en religie te maken. In dat soort gevallen worden de autoriteiten niet ingezet. Omdat de autoriteiten de juridische procedure moeten starten. En als je op die procedure wacht duurt het jaren. Volgens onze tradities eigenlijk, je moet gewoon zelf jouw wraak nemen door de dader of zijn familieleden te viseren. En op die manier komt de familie van het slachtoffer tot rust. Wie iemand met opzet doodt moet gedood worden zo simpel is het."* (administratief dossier, stuk 8, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 6). Uit verzoekers verklaringen kan aldus worden afgeleid dat, wanneer een familielid wordt gedood, volgens de traditie de autoriteiten niet worden ingeschakeld maar het een kwestie van eer is dat de familie zelf wraak neemt op de moordenaar. Hetzelfde kan worden gelezen in de door verzoeker in het verzoekschrift aangehaalde informatie. *In casu* betreft het echter de omgekeerde situatie waarbij verzoeker zou zijn gevisieerd door de familie Z. als vergelding voor de dood van M.Z., hij dus zelf het slachtoffer zou zijn geweest van een poging tot bloedwraak, zijn eigen leven aldus in gevaar zou zijn geweest, en verzoekers stilzwijgen tegen de politie omtrent de vermoedelijke identiteit van zijn belagers dus geenszins was ingegeven door de traditie dat 'wraak door de familie moet worden gedaan' (de wraak was blijkens verzoekers verklaringen immers gericht tegen zijn familie), maar wel door het feit dat hij het juridisch gedoe wilde

vermijden, zoals hij tot tweemaal toe aangeeft tijdens het persoonlijk onderhoud (administratief dossier, stuk 8, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 3 en p. 9). Dat het de politie vaak *de facto* onmogelijk wordt gemaakt om tussen te komen in geval van moord omdat niemand de identiteit van de moordenaar zal onthullen wanneer de familie van de overledene besloten heeft wraak te willen nemen, zoals blijkt uit de in het verzoekschrift aangehaalde informatie, betekent echter geenszins dat de politie in het bijzonder en de Egyptische autoriteiten in het algemeen niet bereid zouden zijn om bescherming te bieden aan burgers die het slachtoffer zijn van een bloedwraak. Integendeel, uit verzoekers stelling dat hij het juridisch gedoe wilde vermijden en hij daarom geen klacht indiende, dient te worden geconcludeerd dat in het geval van een klacht wel degelijk een onderzoek door de politie zou worden opgestart en mogelijk ook een rechtszaak zou worden aangespannen. Uit de door verzoeker aan het verzoekschrift gevoegde informatie blijkt bovendien dat de Egyptische autoriteiten op meerdere manieren tussenkomen in kwesties van bloedwraak zodat verzoeker in het verzoekschrift bezwaarlijk ernstig kan voorhouden dat de autoriteiten zelden betrokken zijn bij zaken die betrekking hebben op gezinswraak. Zo leest de Raad in het document *“Responses to Information requests”* van Immigration and Refugee Board of Canada van maart 2004 dat de lokale autoriteiten overgingen tot ontwapening en verschillende verzoeningsbijeenkomsten organiseerden tussen de twee betrokken families in een poging om verdere wraakacties te voorkomen. Ook het artikel *“Feature: Authorities strive for clearing chronic tradition of blood feuds in southern Egypt”* van 29 juli 2018 vermeldt dat, ondanks de traditie, de autoriteiten in de afgelopen jaren in samenwerking met ‘wijze mensen’ via speciale commissies tientallen verzoeningen tot stand hebben gebracht en op die manier een einde hebben gemaakt aan het bloedvergieten tussen grote families. Zo slaagde de veiligheidsdienst in Qena, in samenwerking met het gouvernement en de verzoeningscommissies, erin om de afgelopen vier jaar 100 verzoeningen tussen strijdende families tot stand te brengen. De gouverneur van Qena verklaarde bovendien dat het politieke leiderschap de uitbanning van bloedwraak als een van haar prioriteiten beschouwt in Opper-Egypte, met name in Qena, en benadrukte dat dergelijke geschillen een negatieve invloed hebben op de strijd van de natie voor vooruitgang en ontwikkeling. Voorts leest de Raad in de thesis *“State Capacity and Rule of Law The Case of Upper Egypt”* van The American University in Cairo - School of Humanities and Social Sciences van januari 2012 onder meer dat het nemen van wraak buiten het rechtssysteem door de moordenaar of een van zijn/haar familieleden te doden wordt beschouwd als moord in de eerste graad en wordt bestraft met de doodstraf overeenkomstig artikel 230 van het Egyptische Strafwetboek. Hoewel blijkens deze informatie daders van bloedwraak in veel gevallen succesvol strafrechtelijk worden vervolgd en veroordeeld, worden vele zaken ook nietig verklaard omwille van een tussengekomen verzoening of wegens tussenkomst van gewoonterechtbanken. In dezelfde informatie wordt verder nog gesteld dat politieagenten nauwlettend vijandigheden tussen verschillende families in een dorp in de gaten houden om zo mogelijke toekomstige problemen te voorspellen. Een dergelijke monitoring maakt het voor de politieagenten mogelijk om, in hotspots voor conflicten, verzoeningen te proberen realiseren. Uit de door verzoeker bijgebrachte informatie blijkt aldus ontegensprekelijk dat de Egyptische autoriteiten zich ten zeerste bewust zijn van de bloedwraakproblematiek en bereid zijn om bescherming te bieden aan burgers die het slachtoffer zijn van een bloedvete. Er kan dan ook gesteld kan worden dat de Egyptische autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet. Dat rechtsvervolging door de familie van het slachtoffer niet altijd als genoegdoening beschouwd wordt en de politie soms geen bescherming kan bieden aan families omdat ze weigeren om klacht in te dienen, doet hieraan geen afbreuk. De Raad merkt op dat van een persoon die de ingrijpende beslissing neemt om zijn land van herkomst definitief te verlaten en hierbij alles en iedereen achter te laten, welke beslissing grote gevolgen heeft voor en van determinerende invloed is op zijn verdere leven en dan ook in alle redelijkheid kan worden aangenomen dat hij deze beslissing niet lichtzinnig heeft genomen, redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij eerst minstens een poging onderneemt om zich te beroepen op de bescherming die zijn nationale autoriteiten kunnen bieden. De argumentatie in het verzoekschrift dat wraak uit elke hoek kan komen en niet beperkt is tot één persoon tegen wie bescherming moet worden verkregen en een rechtszaak moet worden aangespannen, dat wraak immers verplicht is voor alle mannelijke leden van de betrokken familie en de veroordeling en opsluiting van één persoon hem dus niet zou vrijwaren van gevaar en niets verandert aan de risico's die hij loopt aangezien de autoriteiten geen bescherming kunnen bieden tegen alle mannelijke familieleden, kan deze appreciatie niet ombuigen. Verzoeker kan immers niet vooruitlopen op de mogelijke uitkomst van een onderzoek door de politie en/of eventuele gerechtelijke procedure – een procedure die hij echter niet wenste te doorlopen – vermits, zoals blijkt uit hoger aangehaalde informatie, de mogelijkheid steeds bestaat dat na tussenkomst van de autoriteiten alsnog verzoening tussen beide families wordt bereikt. Het spreekt echter voor zich dat de politie en/of gerechtelijke autoriteiten verzoeker geen bescherming kunnen bieden indien hij zich niet de moeite getroost om zich op deze bescherming te beroepen. Dat verzoeker, wiens leven naar eigen zeggen in gevaar was, heeft nagelaten dit te doen en hij de politie buiten spel

zette door te verklaren dat hij geen idee had wie de daders konden zijn, valt naar het oordeel van de Raad niet te verenigen met de ernst van de door hem geschetste vrees en ondermijnt dan ook wel degelijk de geloofwaardigheid van zijn verklaringen. In zoverre nog argumenteert dat hij van Palestijnse afkomst is, dat het conflict een familiale/privéaangelegenheid betreft waarbij een meerderheid aan Palestijnen is betrokken en er dus sterke redenen zijn om te betwijfelen of de politie zou willen ingrijpen in een conflict met zo'n sterke Palestijnse betrokkenheid, beperkt hij zich louter tot speculaties van zijnentwege die op generlei wijze *in concreto* worden gestaafd. Er valt niet in te zien waarom en verzoeker toont evenmin aan dat hij zich als Egyptisch staatsburger niet zou kunnen beroepen op bescherming door zijn nationale autoriteiten. Indien verzoeker in zijn stelling zou worden gevolgd, zou de politie zich overigens niet hebben ingelaten met de kwestie van het schietincident waarvan verzoeker het slachtoffer zou zijn geweest. De Raad stipt te dezen volledigheidshalve nog aan dat verzoeker trouwens niet het minste begin van bewijs bijbrengt van de interventie door de politie naar aanleiding van het schietincident in mei 2016. Indien de politie ter plaatse kwam, verzoeker met hen meeding en hij antwoordde op hun vragen zoals hij beweert (administratief dossier, stuk 8, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9), kan nochtans worden aangenomen dat van het schietincident, de vaststellingen door de politie en het verhoor van verzoeker in ieder geval een proces-verbaal zou zijn opgemaakt, zelfs indien verzoeker niemand zou hebben beschuldigd. Dat verzoeker niet over een dergelijk document beschikt, bevestigt naar het oordeel van de Raad andermaal de ongeloofwaardigheid van zijn relaas.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voegt hier nog pertinent aan toe: *“Volgens uw verklaringen werd M.(...) Z.(...) in december 2014 doodgeschoten (CGVS man p.7). U heeft buiten de beschieting in 2016 op geen enkel moment problemen of contact gehad met de familie Z.(...) (CGVS man p.10). Na de dood van M.(...) Z.(...) in december 2014 zette u gewoon uw leven verder zonder enig probleem. Meer nog, buiten u heeft niemand anders van de familie problemen gehad met de familie Z.(...) (CGVS man p.10, vrouw p.4). volgens uw had dit te maken met het feit dat enkel u in Egypte verbleef net als de familie Z.(...) en dat de rest van de familie allemaal in Gaza verbleven. Hamas had immers de tunnels dichtgedaan en niemand zou nog naar Gaza/Egypte kunnen reizen. Ook dit kan niet overtuigen. De Z.(...)s zijn een zeer grote clan in Rafah. Er is zelfs een wijk naar hen vernoemd, Tal Zouroub (zie infomap). Dat enkel u en niemand anders van de familie problemen zou ondervonden hebben enkel en alleen omdat u in Egypte woonde kan dan ook niet overtuigen. U bent bovendien slechts aangetrouwde familie en fungeerde slechts als chauffeur tijdens het probleem. Ook de eigenlijk daders werden niet vervolgd.”* Verzoeker kan nog worden gevolgd waar hij in het verzoekschrift aanvoert dat er geen tijdslimiet staat op wraak en er soms jaren voorbij gaan voordat wraakacties daadwerkelijk worden uitgevoerd. Hij brengt echter geen overtuigende verklaring bij waarom hij als enige van de M.-familie het doelwit is geweest van een wraakactie. Hij herhaalt vooreerst zijn eerdere verklaring dat hij als enige van de familie in Egypte woonde en dat de tunnels en toegangen tot Gaza gesloten werden zodat de rest van de M.-familie in Gaza niet kon getroffen worden. Waar in de bestreden beslissing wordt gesteld dat deze uitleg niet kan overtuigen aangezien de familie Z. een zeer grote clan is in Rafah, argumenteert verzoeker dat, hoewel de familie Z. inderdaad ook sterk aanwezig is in Gaza, zij geen voldoende nauwe familieband hebben met de personen van de familie Z. die betrokken zijn bij de bloedvete met zijn familie. Dergelijk verweer overtuigt de Raad echter allerminst, temeer verzoeker doorheen zijn verzoekschrift meermaals informatie aanhaalt waaruit blijkt dat een clan alleen zijn eer kan terugkrijgen en kan rouwen om de overledene door het doden van een lid van de familie van de moordenaar en dat deze wraak verplicht is voor alle mannelijke clanleden. In zoverre verzoeker voorts uiteenzet dat hij naar zijn mening de enige is die ten tijde van de moord op M.Z. werd geïdentificeerd en toelicht dat de personen die de bar waren binnen gegaan bivakmutsen droegen, dat zijn gezicht echter niet werd gemaskeerd omdat hij slechts een chauffeur was, dat hij dan ook gelooft dat hij door getuigen werd herkend en dat hij bovendien ook de enige is die potentieel bekend is in de regio omdat hij als enige in Egypte woonde terwijl de anderen uitdrukkelijk uit Gaza zijn gekomen om wraak te nemen, kan de Raad slechts vaststellen dat verzoeker zich te dezen grotendeels bedient van loutere *post-factum* beweringen die niet de minste steun vinden in zijn verklaringen zoals hij deze heeft afgelegd tijdens het persoonlijk onderhoud. Zo verklaarde verzoeker dat een twintigtal personen waren samengekomen om wraak te nemen. Deze twintig personen werden in drie groepen verdeeld. Een eerste groep moest observeren, de tweede groep ging de bar binnen en de derde groep wachtte buiten. Verzoeker lichtte toe: *“Dus er stapten drie personen naar binnen, taak om wraak te nemen. De rest stond buiten, waaronder ik zelf. Ik zat in de auto en wachtte. Er stonden vijf auto's.”* en voegde hier nog aan toe: *“En toen ze buiten waren hadden ze gewoon in de lucht geschoten. De wraak was genomen. Daarna zette is ze allemaal af waar ze verbleven.”* (administratief dossier, stuk 8, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 7-8). Op geen enkel ogenblik maakte verzoeker gewag van het feit dat iemand van de wraaknemers een bivakmuts zou hebben gedragen. Aangezien verzoeker in het verzoekschrift zelf aangeeft dat de traditie van bloedwraak diepgeworteld en algemeen aanvaard is in de Egyptische

samenleving, de wraak op M.B. bovendien uitdrukkelijk was toegestaan door de familie B. en verzoekers familie op het ogenblik van de wraakactie niet kon voorzien dat hierbij tevens een onschuldig slachtoffer zou vallen, is het de Raad overigens niet duidelijk waarom iemand zijn identiteit bij de wraakactie zou (hoeven te) verbergen, temeer uit de aan het verzoekschrift gevoegde thesis "*State Capacity and Rule of Law The Case of Upper Egypt*" van The American University in Cairo - School of Humanities and Social Sciences van januari 2012 blijkt dat wraak nemen te maken heeft met eer en de dader er dan ook trots op is dat hij de moord heeft kunnen plegen. Dat verzoeker de enige zou zijn geweest die kon worden geïdentificeerd en die ook potentieel bekend was in de regio houdt bovendien geen steek aangezien verzoeker beweert dat gedurende meer dan een jaar verzoeningspogingen hebben plaatsgevonden tussen verzoekers stamleden uit Egypte en Gaza enerzijds en de familie Z. anderzijds (administratief dossier, stuk 8, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 3 en p. 9) zodat de familie Z., die volgens verzoeker de verzoening weigerde, maar al te goed moet geweten hebben wie verantwoordelijk was voor de dood van M.Z. en tegen welke familie/clan, in Egypte dan wel in Gaza, eventuele wraakacties te richten. Dat tot op heden behalve verzoeker niemand anders van zijn familie of schoonfamilie werd geïdentificeerd door de Z.-clan en zelfs de eigenlijke daders van de schietpartij ongemoeid werden gelaten, doet naar het oordeel van de Raad finaal afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers relaas. Ten overvloede merkt de Raad nog op dat verzoeker enerzijds beweert dat hij als enige van de familie in Egypte woonde, terwijl de rest van de familie in Gaza verbleef, doch hij anderzijds in het verzoekschrift stelt dat zijn hele familie woonachtig is in de Egyptische Sinai, dicht bij de Gazastrook (p. 24). Het hoeft geen betoog dat deze vaststelling verzoekers algehele ongeloofwaardigheid nog verder in de verf zet.

2.6.3. In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, besluit de Raad dat verzoeker de door hem aangehaalde vrees in het kader van een bloedwraak met de familie Z. geenszins aannemelijk heeft gemaakt.

Het voorleggen van algemene informatie over de traditie van bloedwraak in Palestina en in Egypte kan op zich niet volstaat om aannemelijk te maken dat ook verzoekers relaas op enige waarheid zou berusten. Aangezien verzoekers verklaringen omtrent de bloedwraak waarin hij zou verwickeld zijn ongeloofwaardig werden bevonden, kan bovendien niet worden ingezien waarom de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nog verder onderzoek diende te verrichten omtrent de traditie van bloedwraak, de gevolgen en implicaties ervan, en is de kritiek dienaangaande in het verzoekschrift en het verwijt dat hieromtrent geen documenten werden toegevoegd aan het administratief dossier aldus *in casu* niet dienstig.

Ook de overige door verzoeker in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten zijn niet van dien aard dat zij de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beoordeelt deze documenten in de bestreden beslissing correct als volgt: "*Het inschrijvingsbewijs en de identiteitskaart van de eigenaar van de auto zijn documenten die de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde vervolgingsfeiten niet positief beïnvloeden. (...) De identiteitsdocumenten van uw echtgenote werden reeds in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming besproken. Deze documenten hebben geen betrekking op de door u aangehaalde vervolgingsfeiten.*"

2.6.4. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden gesteld door artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet, hetgeen – gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers asielmotieven – allerminst het geval is gebleken. Vermits aan het asielrelaas en de door verzoeker voorgehouden vervolgingsfeiten geen geloof kan worden gehecht, kan hij zich evenmin dienstig beroepen op artikel 48/7 van de vreemdelingenwet.

2.7.1. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij op deze basis in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aan waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn

verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij in Egypte zou hebben gekend of zal kennen en die nog niet werden beoordeeld in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming.

2.7.2. Voorts oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op basis van de COI Focus *“Egypte. Veiligheidssituatie”* van 11 december 2019, die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, dat er in Egypte actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit deze informatie blijkt dat president Sisi sinds zijn aantreden in mei 2014 met harde hand regeert. Sinds het gedwongen vertrek van president Morsi in juli 2013 zijn het aantal aanslagen en de strijd tegen terreur fel toegenomen, vooral in Rafah, Sheikh Zuwaïd en al Arisch, de noordelijke districten van de “North Sinai” provincie. Sinds midden 2016 is er ook meer geweld in de centrale delen van de Sinai. Veel aanvallen worden gepleegd door de Wilayat Sinai (voormalig: Ansar Beit al-Maqdis), een groep die zich in november 2014 aangesloten heeft bij de Islamitische Staat (IS), en op dit ogenblik de belangrijkste en meest actieve radicale islamitische organisatie in de Sinai is. Andere gewapende groeperingen die de gewapende strijd prediken, zijn veel minder present op het terrein, maar sinds de zomer van 2016 voeren twee nieuwe radicale groepen, Hasm en Lewaa al Thawra, gewapende aanvallen uit gericht op militaire en politieke doelwitten op het Egyptische vasteland. De radicale islamitische opstandelingen in de Sinai, van wie de WS-militanten het meest actief zijn, richten hun aanvallen in de eerste plaats tegen de Egyptische veiligheidsdiensten (manschappen en gebouwen) in de noordelijke en, sinds halfweg 2016, ook centrale Sinai. In 2018 en 2019 bleef het geweld in de Sinai voortduren. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van beryumbommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politieke autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Hoewel het overgrote deel van de aanvallen van Wilayat al Sinai gericht is tegen militaire en veiligheidsdoelwitten, valt de groepering soms ook niet-militaire doelwitten aan, zoals bijvoorbeeld pijpleidingen. De Wilayat Sinai eist in november 2017 ook een aanslag op een soefistische moskee op, waarbij 305 burgerslachtoffers vallen. De Wilayat Sinai zou ook verantwoordelijk zijn voor het neerhalen van het Russisch passagiersvliegtuig eind oktober 2015. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. In februari 2018 lanceert het Egyptische leger een grootscheepse veiligheidsoperatie in noord-Sinai, de Nijldelta en de westelijke woestijn, genaamd de ‘Comprehensieve Operatie Sinai 2018’, die tot doel heeft niet alleen de Wilayat Sinai in Sinai maar het terrorisme in geheel Egypte te elimineren. Bij de actie zijn reeds tientallen militanten omgekomen, honderden arrestaties verricht en vele schuilplaatsen en wapendepots ontmanteld. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de burgerbevolking te ontzien, zijn er ook burgerslachtoffers te betreuren. De gewapende islamitische acties buiten de Sinai zijn de afgelopen jaren relatief beperkt gebleven, en vinden vooral plaats in de buurt van Greater Caïro en Giza, maar ook heel af en toe in de provincies Alexandrië, Damietta, Gharbia, Minufiyah, Qalyoubiya, Fayoum en Minya. Ook in de westelijke woestijn aan de grens met Libië vinden grensoverschrijdende terreuroperaties plaats. Deze acties nemen onder meer de vorm aan van brandstichtingen, aanvallen met bommen, schietpartijen, ontvoeringen, zelfmoordacties en onthoofdingen. Aanslagen gepleegd buiten de Sinai worden meer en meer opgeëist in naam van de Islamitische Staat Egypte (IS Misr) die vooral in Caïro en Giza actief is, maar ook acties voert in andere provincies. De IS Misr richt zich in de eerste plaats tegen militairen en politiemensen, maar valt ook overheidsgebouwen, ambassades en toeristen aan. Sinds eind 2016 is de Koptische bevolking een geprivilegieerd doelwit geworden van de terreurgroep, zij plegen voorts sporadische aanslagen op toeristische doelwitten.

Verzoeker brengt in het verzoekschrift geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Immers, noch de argumentatie in het verzoekschrift, noch de verschillende rapporten en persartikels waarnaar wordt verwezen zijn van dien aard om de grondige analyse door de commissaris-generaal van de veiligheidssituatie in Egypte in het algemeen en in de Sinai in het bijzonder in een ander daglicht te plaatsen. Dat er zich in de Sinai en elders in Egypte nog veiligheidsincidenten en terreuraanslagen voordoen wordt in het voorgaande niet betwist en terdege in rekening gebracht. Gelet op de informatie waarop hij vermag acht te slaag, is de

Raad echter van oordeel dat de commissaris-generaal op een correcte wijze de toestand heeft beoordeeld en correct tot het besluit komt dat er actueel geen redenen zijn om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Egypte subsidiaire bescherming toe te kennen. De Raad benadrukt te dezen nogmaals dat artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Zoals blijkt uit voorgaande analyse, beantwoordt de huidige situatie in Egypte echter niet aan voormelde voorwaarden.

Ten overvloede wijst de Raad erop dat verzoeker in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming verklaarde dat hij van 2013 tot zijn vertrek in juni 2016 in het dorp Abu Shalib in de provincie Sharqiya woonde – net zoals nagenoeg al zijn broers en zussen – (1^e VIB, verklaring DVZ, vragen 10 en 17) en dus niet, zoals thans wordt voorgehouden in het verzoekschrift, aan de grens met de Gazastrook.

Tot slot merkt de Raad op dat *in casu* een terugkeer naar de Gazastrook niet aan de orde is aangezien verzoeker de Egyptische nationaliteit heeft, hij van 2013 tot zijn vertrek in 2016 ook in Egypte woonde en zijn verzoek om internationale bescherming aldus dient te worden beoordeeld ten aanzien van Egypte. Dat verzoeker van 2011 tot 2013 in Gaza heeft gewoond doet hieraan geen afbreuk. De als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde informatie omtrent de situatie in de Gazastrook is *in casu* dan ook niet dienstig.

2.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stelen op een correcte feitenvinding. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, en dat verzoeker de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. Verzoeker meent dat zijn persoonlijk onderhoud te kort heeft geduurd en dat hem meer vragen moesten worden gesteld omtrent (1) de redenen voor zijn stilzwijgen omtrent de bloedwraak tijdens zijn eerste verzoek om internationale bescherming, (2) de traditie van bloedwraak in zijn cultuur, (3) de omstandigheden rond de dood van M.Z. en de gesprekken met diens familie en (4) de concrete en precieze omstandigheden van het incident op 16 mei 2016. Uit de lezing van het administratief dossier blijkt echter dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud wel degelijk voldoende de kans heeft gekregen om zijn asielmotieven toe te lichten. Er werd hem de mogelijkheid geboden een vrij asielaas uit de doeken te doen en daarnaast werden hem meer gerichte vragen gesteld aangaande de reden voor het niet vermelden van de bloedwraak tijdens zijn eerste verzoek, over de omstandigheden van de wraak op M.B., waarbij ook M.Z. zou zijn gedood en omtrent het schietincident in mei 2016 waarvan verzoeker het slachtoffer zou zijn geweest (administratief dossier, stuk 8, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 3 en p. 7-10). De Raad benadrukt dat de duur van het persoonlijk onderhoud geen indicatie uitmaakt van de grondigheid en volledigheid ervan en dat het aan verzoeker zelf is om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat het Commissariaat-generaal kan beslissen over zijn verzoek om internationale bescherming. Verzoeker werd aan het einde van het persoonlijk onderhoud overigens uitdrukkelijk gevraagd of hij nog iets wenste toe te voegen aan zijn relaas, waarop hij negatief antwoordde (administratief dossier, stuk 8, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 11). Verzoeker stelt thans dat aanvullende en preciezere vragen hem in staat zouden hebben gesteld vollediger te zijn in de precieze feitelijke omstandigheden van de gebeurtenissen, hetgeen volgens hem veel twijfels over de door verwerende partij in twijfel getrokken elementen zou hebben weggenomen. Hij laat echter na te specificeren welke bijkomende vragen zijn inziens nog gesteld hadden moeten worden en toont evenmin aan hoe dit van invloed zou zijn geweest op de bestreden motivering en beslissing. Verzoekers heeft middels huidig verzoekschrift overigens gebruik gemaakt van de mogelijkheid om de bestreden beslissing voor te leggen aan de Raad, was in staat om zijn middelen aan te voeren en had de kans om via zijn verzoekschrift de nodige toelichtingen, verduidelijkingen of aanvullingen bij zijn eerdere verklaringen te geven. Zoals blijkt uit het geheel van wat voorafgaat, brengt verzoeker in het verzoekschrift echter geen overtuigende elementen of argumenten bij die zijn geloofwaardigheid kunnen herstellen en die een ander licht kunnen werpen op hoger bevestigde motieven van de bestreden beslissing. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het

zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.9. In zoverre verzoeker nog de artikelen 2 en 3 EVRM geschonden acht, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.10. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.11. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen.

De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier maart tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS, kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME, griffier.

De griffier, De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS